

6 เจ้าของรถกระบะบุโรทั่งที่สนิมเกาะเซอร์อะไปทั่วทั้งคันรีบเบรกรถอย่างกะทันหัน เมื่อจู่ๆ รถปอร์เช่ คาเยนน์ เอส ไฮบริดสีเขียวเมทัลลิกพุ่งออกมาจากซอยอย่างไม่สนใจใคร รวากับว่าถนนเป็นของตัวเองเพียงคนเดียว

“ให้ตายสิ! ขับอย่างกับเจ้าถนนแบบนี้ ช้อไบ๊ขับขึ้นมาหรือยังกัน”

ภคินทร์ พิทักษ์ศิลป์ สบตออกมาอย่างหัวเสีย ก่อนจะเลือนกระจกหน้าต่างลงและชะโงกหัวลงไปดูสภาพรถของตัวเอง เมื่อเห็นรถเก๋าคันโปรดไม่เป็นอะไร นอกจากหน้ารถคันหูลูกเกือบจะแนบสนิทกับด้านข้างของตัวรถของเขา รวากับบริมฝีปากที่กำลังประทับจูบ จนทำให้เขาไม่สามารถเปิดประตูรถออกไปได้

เขายับตัวบัดที่บังแดดที่ตกห้อยลงมากลับขึ้นไป เงาสะท้อนจากกระจกทำให้เห็นรอยจ้ำแดงบั้นยาวบนหน้าผาก มีแผลถลอกพร้อมเลือดซิบๆ ที่เหนือคิ้วคดหนา พอเอานิ้วแตะดูก็ไม่มีเลือดซึมออกมาอีก เขาเอามือกดได้เบาๆ บนอกแน่นๆ ใต้เสื้อยืดโปโลสีขาวยาวหมองๆ และเซอร์อะไปด้วยจาระบีดำๆ แรงกระแทกกับพวงมาลัยกำลังเริ่มออกอาการ

“ติ๊นะที่เจ็บแค่นี้”

อดใจแบ้วไม่ได้ว่าหากคนขับเบรกช้ากว่านี้ หรือไม่ยอมเบรกเลย คงต้องปะทะด้านที่เขานั่งอยู่เต็มๆ ชายหนุ่มสำรวจหน้าตัวเองอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีบาดแผลตรงไหนอีก ก่อนหันกลับมามองรถคันทรูที่กระຈกด้านหน้าติดฟิล์มเข้มจนมองแทบไม่เห็นคนข้างใน อีกฝ่ายยังไม่มีการว่าจะลงมาหรือจะขยับเขยื้อนรถของตัวเอง ชายหนุ่มตัดสินใจไม่ยอมเลื่อนรถออกเช่นกัน

ถึงไม่ได้บาดเจ็บมากมาย แต่เขาก็ไม่ใช่คนผิด อย่างน้อยเจ้าของรถคันนี้ก็ควรจะลงมารับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง ชายหนุ่มเคาะนิ้วกับพวงมาลัย เขาใจเย็นมากพอที่จะรอให้ฝ่ายนั้นลงมาหา ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย

ครู่หนึ่งประตูฝั่งคนขับของรถคันนั้นก็ค่อยๆ เปิดออก ปลีน้องเรียวขาวและรองเท้าฝั่งเพชรที่ดูแล้วราคาแสนแพงค่อยๆ โผล่ออกมา ภคินทร์ผลอเล็กคิวสูงจนรู้สึกเจ็บไปทั้งหน้าผาก

“โธ้ย... อืม... ผู้หญิง!”

ชายหนุ่มได้แต่แค้นหัวเราะอย่างเอือมระอา เมื่อรู้ว่าคู่กรณีของเขาเป็นเพศใด ใบหน้าคมเข้มที่มีไรเคราจางๆ ขบกรามแน่น เมื่อมองเห็นคู่กรณีสาวขาวสวยซึกซากลับเข้าไปในรถอีก เหมือนกับว่าเจ้าหล่อนยังทำอะไรค้างอยู่ในนั้น

โชคดีที่ซอยใหญ่ที่เขาขับรถมานี้เดินรถทางเดียว เป็นเส้นทางลัดเขตชานเมือง และเป็นช่วงสาย นานๆ จะมีรถผ่านมาสักคัน ไม่เช่นนั้นนั่นนี่รถคงติดเป็นแถวยาวเหยียด

ภคินทร์เอนหลังพิงเบาะรถที่มีรอยปริ นิวเคาะพวงมาลัยรอกอยอย่างใจเย็น ครั้นเหลือบตากลับไปยังเจ้าของรถคันทรูอีกครั้งก็ต้องกะพริบตาปริบๆ คราวนี้เจ้าหล่อนออกมายืนกอดอก ไต้หวันแขนหนีบกระเป๋าและมองมายังเขาผ่านแว่นตาดำอันโต รวากับซึ่งใจว่าจะทำอย่างไรต่อ เมื่อเห็นเขาไม่ยอมขยับรถหรือลงมาจากรถ แม้สาวผิวขาวอมชมพู ผมยาวหยิกหยักศกสีน้ำตาลเข้มในชุดผ้ามันสีแดงกลีบกุหลาบก็เดินตรงมายังรถเขาด้วยท่าทางเซียดๆ

ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่ที่ซ่อนอยู่ภายใต้แว่นสีดำอันโตซึ่งบัง

ใบหน้าเล็กๆ ไปเสียครึ่งหน้านั้น ทำให้เขาเห็นแต่ปลายคางโค้งสวย ริมฝีปากสีแดงสด ปากของหล่อนดูโดดเด่นเข้ายวจนภคินทร์ไม่อาจหันหน้าหนีไปไหนง่ายๆ น้อยคนที่จะทำปากสีจัดจ้านแล้วดูดี มองแล้วชวนให้นึกถึงกุหลาบแดง ยามต้องแสงตะวัน

ภคินทร์กะพริบตาเรียกสติให้กลับคืนมาอีกครั้ง เมื่อมีเสียงปึงปึงหลายครั้งที่ประตुरुถ แม่สาวสวยในชุดเจ้าแม่พระเพลิงยืนแขนยาวสุดเอื้อมราวกับเป็นแม่มาดใช้กระเป๋ามาเคาะเรียก ทั้งๆ ที่กระจกรถก็เปิดอยู่ เหมือนไม่อยากเข้ามาใกล้มากนัก

“เจ็บหนักหรือใจถึงลงมาไม่ได้ล่ะ”

เมื่อเห็นหน้าสวยๆ ราวกับเทพธิดามาอยู่ใกล้ขนาดนี้ เขาก็เกือบเคลิ้มไปอีกรอบ แต่เสียงหวานๆ ที่ได้ยินมันกลับไม่น่าฟังเอาเสียเลย ไม่ใช่แค่ขบถเป็นเจ้าถนน แต่น้ำเสียงก็ยังเป็นนักเลงโตประหนึ่งเจ้าพ่อมาเฟีย เอ๊ะเจ้าแม่มาเฟียสิ แต่กิริยาท่าทางแบบนี้เหมาะที่จะเป็นมาเฟียเจ้าแม่ข้างถนนมากกว่า

“ก็คุณเบรกเสียชิดขนาดนี้ ผมจะเปิดประตูลงไปยังงั้นกัน แล้วเคาะอย่างนี้จะให้ประตุมันหลุดหรือครับคุณ ใจแค่นี้มันไม่ใช่ปอร์เช่ ถ้าเสียหายมากกว่าที่เป็นอยู่ คุณมีปัญญาหาประตูรถรุ่นนี้มาใช้คืนผมหรือเปล่า”

น้ำเสียงแข็งกร้าวถามกลับไปห้วนๆ เจ้าหล่อนค่อยๆ ถอดแว่นตาอันโตออก พร้อมกับเช็ดหน้าขึ้นแล้วมองเขาเพียงหางตา

“อี! รถจะเอาไปทิ้งอยู่แล้วทำไมฉันต้องเสียเวลาหาอะไหล่ให้นาย ด้วย รถที่มีแต่สนิมเขรอะอย่างนี้ เลอะเสื่อฉันขึ้นมา มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลยนะรู้ไหมชุดนี้เท่าไร”

เจ้าแม่ที่ขบถราวกับใช้ถนนเป็นพื้นที่ส่วนตัวของตนเองแหงขึ้นมา ภคินทร์กวาดตามองอีกฝ่าย เนินอกขาวนวลนั้นดึงดูดสายตาเขาเหลือเกิน มันไม่ใช่นิสัยของเขา แต่เมื่อมีผู้หญิงใส่เสื้อคอลึก ผิวฉ่ำสวยมาอยู่ใกล้ๆ ผู้ชายหน้าไหนก็ยากจะเมินหนีไปง่ายๆ

“มองอะไร ไร้มารยาท”

“อ้าว! ผมก็ดูชุดของคุณเพื่อประเมินค่าเสียหายยังงั้นละ ถ้าหากมันเปื้อนขึ้นมาจากจริงๆ ราคามันจะสักเท่าไรกัน มากสุดก็คงจะสักสองสามร้อยมั้ง

ดูแล้วใช้ผ้าไม่เยอะเลยนี่ครับ คอเสื้อลึก กระโปรงก็สั้นขนาดนี้”

“คนอย่างนายจะไปรู้จักแพชั่นอะไร ทำทางแบบนี้ รถเก่าๆ อย่างนี้
วันนี้ ก็คงอยู่กับคู่ซ่อมรถ หรือไม่ก็คงจะกำลังเอารถบูโรทิ้งไปถอดเป็นเศษเหล็ก
ซั๊งกิโยชาย”

“อยู่กับคู่ซ่อมรถ...ถอดเศษเหล็กจากรถไปซั๊งกิโยชาย?”

ภคินทร์พึมพำทวนประโยคกลับไปกลับมาอย่างงงๆ พลังนึกขุ่นอยู่ในใจ
นี่เจ้าหล่อนประเมินเขาด้วยสภาพที่เห็นหรือนี่

“เฮ้อ! ในฐานะที่นายคงไม่ได้ออกไปเปิดหูเปิดตาที่ไหน และไม่รู้
อะไรเอาเสียเลย ฉันจะบอกให้เอาบุญก็ได้ว่าชุดนี้นะราคาเป็นหมื่นๆ ต่อไป
นายจะได้ระวังเวลาเห็นใครใส่ชุดแบบนี้...ดีแล้วที่นายไม่ได้ลงมา เพราะทั้งรถ
ก็สนิมเขรอะอย่างนี้ แล้วยังไอ้สีดำๆ ที่เลอะเทอะเปรอะไปทั้งตัวนายอีก อย่า
ผลอไปเลอะใส่ใครเข้าล่ะ”

ชายหนุ่มอ้าปากค้าง แม่เทพธิดามาเพี้ยพูดราวกับปรารถนาดี ยัง
ไม่ทันที่เขาจะพูดอะไร เจ้าหล่อนก็รีบส่งเสียงแหวกขึ้นมาอีก

“ขยับรถของนายสิ เลื่อนรถออก ฉันรีบ ชนก็ได้ชน ขวางอยู่ได้ ฉัน
จะได้ไปเสียที”

เสียงสั่งประกาศิตตั้งนางพญานั้นทำให้ภคินทร์ต้องยี่ดตัวขึ้น มือ
ลูบคางที่มีใครขีดเขียนไปมาอย่างครุ่นคิด สายตายังคงจ้องแม่เทพธิดามาเพี้ย
นักร้องโตเซมิ่ง

“คุณขับรถไม่ดูทางเลย ผมวิ่งทางตรง ไฟให้สัญญาณเลี้ยวคุณก็
ไม่เปิด ประเภทแบบนี้สักวันได้ไปนอนโรงพยาบาลแน่”

“ไม่ต้องมาอบรม ฉันสอบผ่านและได้ใบขับขี่อย่างถูกต้อง ฉันเบรก
ทัน รถก็ไม่ได้ชนตรงไหน อย่างฉันนะไม่ธรรมดานะ ฉันขับรถเป็นมาตั้งแต่อายุ
สิบห้า ฉันรู้ดี เอาละ ทีนี้เลื่อนรถไปได้หรือยัง ฉันรีบ”

น้ำเสียงแข็งๆ อวดตัวเน้นคำว่ารีบอีกครั้ง ไม่แม้แต่จะขอโทษใน
สิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้ภคินทร์จ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาเหนียวหนำแถมไว้อาลัย

“เอาใจที่ว่ามา ฉันไม่อยากเสียเวลานาน ตรงนี้มันร้อน ฝุ่นก็เยอะ”

หน้าตาซึ่งขึงและมือขาวๆ ที่โบกไปมาแทนพัดนั้นทำให้ภคินทร์ต้อง
ค่อยๆ หลบตาลง นึกอยากเอาชนะผู้หญิงทำทางแบบนี้ขึ้นมาทันที เขาเปลี่ยน

น้ำเสียง เหมือนจะแก้งัดโอดโอยมากกว่าที่รู้สึกเจ็บจริง ๆ

“แต่ผมเจ็บ...”

หญิงสาวขยับตัวชะงักมาดูหน้าเขาใกล้ ๆ

“หัวกระแทกแค่นี้ เลือดก็ไม่ได้สาด ประคบน้ำอุ่นทายาก็หาย มีที่ไหนอีก ขาแข็งฉีกหรือใจ หรือคุณจะเรียกร้องอะไรมากกว่านี้”

“ผมไม่ได้เรียกร้องอะไรไปมากกว่าสิ่งที่ถูกต้อง”

“ถูกต้อง?”

หล่อนอุทานเสียงสูง ตั้งคำถามอย่างประหลาดใจ ทั้ง ๆ ที่ใครมาเห็น ก็ดูออกทันทีว่าใครผิด เธอก็มหันมามองเขาอีกครั้ง

“ว่าแล้วเซียว ตีนะเมื่อครู่ยังหากระเป๋าสตางค์เงินเจอ ฉันมีเงินสดอยู่เท่านี้แหละ เอาไป”

แม้สาวปากแดงอ้อยเท่านั้น แล้วหยิบธนบัตรใบละพันออกมาจากกระเป๋าสตางค์ห้าหกใบโยนใส่มือภคินทร์ เขามองอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็มองหน้าอีกฝ่าย

ผู้หญิงคนนี้สวยแต่รูปจวบไม่หอมเอาซะจริง ๆ หน้าสวย หุ่นสวย แต่พูดจาไม่รื่นหูสักคำ ทำให้ญาติราวกับเจ้าแม่ แถมยังชอบดูถูกคน คิดแค่ว่าเงินแก้ปัญหา เป็นน้องเป็นนุ่งเขาจะจับพาดตักแล้วตีส่งสอนเสียให้เซ็ด ชะรอยว่าตั้งแต่ลืมตามาดูโลกนั้น หล่อนคงจะไม่เคยโดนขี้ใจ หน้าตาออกจะน่าเอ็นดูขนาดนี้ เขาคิดไม่ผิด หล่อนสมควรจะได้ฉายานี้ เป็นเทพธิดามาเพียจริง ๆ คนทั้งบางคงจะประคบบระหงมเอาใจกันสุดๆ ดูจากรถและอุปกรณ์เสริมความงามแต่ละอย่างแล้ว คงจะรวยมาก ไม่ใช่รวยธรรมดา

“ได้เงินไปแล้วก็ถอยรถไปสิ”

“การที่ผมจะถอยรถไปไม่ใช่เรื่องยาก คุณทำได้ง่าย ๆ แค่ว่าขอโทษที่ทำให้รถของเราเกือบชนกันแล้วกลับขึ้นรถไปก็เท่านั้น หรือคุณจะต้องให้เรียกประกัน”

“จะเรียกทำไม รถไม่ได้ชนสักหน่อย ตกลงจะไม่ถอยใช้ไหม”

“อะไรของคุณนี่ คุณคิดว่าคำขอโทษแบบนี้มัน...”

“น้อยไปหรือ อู๊ย! ไม่ทันแล้ว”

เสียงสาวสวยอ้อยเท่านั้นก็ออกอาการกระสับกระส่าย เมื่อได้ยินเสียง

โทรศัพท์ดังมาจากกระเป๋

“จ้ันเอนี้ไป นายคนเก็บขยะ!”

เสียงลุ่นๆ พร้อมกับแหวนวงจิวที่ประดับเพชรเม็ดเล็กถูกหย่อนลงมาก่อนที่เธอจะวิ่งกลับเข้าไปในรถ แล้วบีบแตรถี่ยิบ ภคินทร์จึงออกไปยังเจ้าของรถปอร์เช่อย่างงงๆ แต่เขาก็ต้องตัดสินใจยับมือ เมื่อมีเสียงแตรไล่มาจากด้านหลัง พอหันไปก็ต้องตกใจเมื่อเห็นรถจอดรออยู่ห้าหกคัน

ทันทีที่รถของเขาเคลื่อนพันทาง เจ้าของรถปอร์เช่ที่รออยู่แล้วก็ออกตัวอ้อมรถเขาไปทันที แต่ยังไม่ทันที่เขาจะขับรถออกไป ซอยที่รถของหล่อนเพิ่งจะออกไปก็มีรถเฟอร์รารีแข่งปราดตามกวอดไล่ไปราวกับอยู่ในสนามแข่ง ภคินทร์อกรถมาอย่างงงๆ มือหนาโยนเงินไปที่หน้ารถ แล้วหมุนแหวนวงจิวไปมา

“แหวนนี่นะ ทำอย่างกับมันไม่มีราคาอย่างนั้นแหละ”

ภคินทร์เอ่ยเท่านั้นก็ขับรถต่อไปยังอยู่เจ้าประจำของครอบครัว ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากซอยที่เกิดเหตุสักเท่าไร อันที่จริงแล้วเจ้าของคู่จะให้ลูกน้องมารับรถก็ได้ แต่เนื่องจากว่าเจ้าแค้นนี้เป็นรถคันแรกของครอบครัว เขาจึงไม่ยอมให้ใครขับ และพามันมาซ่อมด้วยตัวเอง หวังว่าอีกหนึ่งเดือนข้างหน้ามันจะมีสภาพเหมือนของเดิมมากที่สุด

ภคินทร์ยืนคุยกับเจ้าของคู่สักพักก็เดินออกไปโซนห้องรับแขก เมื่อเข้าไปด้านใน ชายวัยกลางคนที่นั่งรออยู่ก็รีบลุกขึ้น

“เรียบบร้อยแล้วลูงหมึก ได้เวลาเอาสนิมออกเสียเลย หวังว่ามันจะกลับมาใช้ได้เหมือนใหม่เลยนะ”

“ผมก็หวังว่ามันจะเป็นแบบนี้ครับ คุณคินทร์เล่นซ่อมเองจนเปรอะไปทั้งตัว ให้ตามคู่มาลากก็ไม่เอา ผมนั่งรอเสียใจหายใจคิดว่า กลัวว่ามันจะเสียกลางทาง ถึงได้มาซื้ออย่างนี้”

คำพูดนั้นทำให้ภคินทร์ชะงัก จากนั้นก็เสยผมและโคลงศีรษะไปมา

“เจอมาเพียเจ้าแม่ถนนวนิดหน่อยนะลุง กลับบ้านกันเถอะครับ”

ลุงหมึกขมวดคิ้วหวดกระตุกอย่างสงสัย แต่ไม่เอ่ยถามอะไรที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้านาย เขามองร่างสูงของเจ้านายที่เดินหมุนแหวนวงเล็กๆ ในมือ แคร้รู้สึกขังใจว่าเป็นแหวนของใคร แล้วไปทำอิท่าไหนถึงเจอมาเพีย

เจ้าแม่ถนนได้ เดว่าคงไปเจอใครขับรถกวนประสาทเข้าให้ เพียงแต่อดเก็บ
ไปคิดต่อเรื่องแหวนไม่ได้

ปกตินอกเหนือจากงานแล้วคุณคินทร์เคยสนใจเครื่องประดับผู้หญิง
ที่ไหน แล้วลูงหมึกก็ต้องโคลงศิระะไปมาอย่างงงๆ เมื่อคุณคินทร์บุตรชาย
หัวแก้วหัวแหวน ทายาทเพียงคนเดียวของเจ้าของร้านขายเพชรและกิจการ
โรงแรมหรู ดันเอาแหวนวงเล็กจิวัดลงไปที่นี่วัก้อยของตน แต่มันก็ใส่ได้แค่
เพียงข้อนิ้วเท่านั้น เพราะว่าแหวนมันเล็กมากนั่นเอง

“ฉันเริ่มหมดอารมณ์จะขับรถแล้ว แม่โทร. มาตามให้กลับบ้าน...
แล้วก็มีอีกหลายๆ เรื่องต้องไปทำ วันนี้พอแค่นี้ละ”

น้ำเสียงของเจ้าของรถสปอร์ตเซดูจะไม่ค่อยสบอารมณ์พอๆ กับสีหน้า
เพราะพิลาศปดเพื่อหาทางเลิกจากกิจกรรม แต่ช่วยไม่ได้ มันหมดอารมณ์จริงๆ
เธอเกือบจะกดปุ่มปิดเสียงจากโทรศัพท์ แต่ที่รั้งนิ้วเรียวๆ ของตัวเองไว้เสียก่อน

เอาเถอะ เธอยังพอเหลืออารมณ์ให้แทนไท่อีกซัดสองซัด ในฐานะ
ผู้ชายที่อยู่ในโอวาทของเธอ แม้จะไม่มีสิ่งอื่นใดที่น่าสนใจกว่านี้ก็ตาม

“คุณเพราะ คงไม่ใช่ผมที่ทำให้คุณอารมณ์เสียตอนเช้าๆ แบบนี้นะ
ตอนเดียวเข้าซอยลัด ผมนึกว่าจะพลัดหลงกับคุณแล้ว”

“ไปพัฒนาการขับรถของนายแล้วกัน... เสียตายเฟอร์รารี... แค่นี้แล้ว
กันนะแทนไท่”

“คุณเพราะ เดียวก่อน แล้วคุณจะไป...”

คราวนี้เธอตัดสายจริงๆ หญิงสาวยกไหล่ เหยียดริมฝีปาก เหลือบตามอง
กระจกหลัง ก่อนเหยียบคันเร่งพารถคู่ใจทะยานเบียดขวาออกไปบนถนน
อย่างรวดเร็ว คราวนี้จำให้เฟอร์รารีก็ไม่มีวันตามทัน...

จะว่าไปแล้วคนที่ทำให้เธอไร้อารมณ์ หมดสนุกกับการขับรถในวันนี้น่าจะเป็นชายหนุ่มกับรถบรรทุกทั้งสนิมเขรอะคันนั้น ที่เหมือนทำกิจการเก็บเศษเหล็กเก็บขยะชาย ถ้าไม่มาขวางหน้ารถของเธอ เธอคงหายไปไกลพ้นชนิดคนขับรถผีมือห่วยแตกอย่างแทนไทไม่มีวันตามทัน พอนึกแวบขึ้นมาไบหน้าเข็มและไรคราแบบนี้ก็ผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็วทันที เพราะพิลาศเหลือบตาลงมองเรียวนิ้วของตน

นี่เธอนึกบ้าอะไรนะ ถึงถอดแหวนวงนั้นให้เขาไปง่ายๆ ถึงเธอจะขับรถออกมาจากซอยก็ตาม แต่เธอเบรกรถแล้ว เขาต่างหากที่จอดขวางทางเธอ สนุกไม่ได้จนสักหน่อย แถมยังต้องให้เธอลงไปสัมผัสกับรถบรรทุกคันนี้อีก

แหวนวงนั้น...เพราะพิลาศถอนใจ คงเพราะจิตได้สำนึกหาทางเอาแหวนวงนั้นออกไปนานแล้ว เธอถึงได้รับร้อนถอดอย่างง่ายดาย อย่างน้อยมันก็ไม่มีวันมาทำให้เธอนึกถึงพ่อของเธอได้อีก มันเป็นครั้งสุดท้ายกับแหวนวงนั้นที่พ่อไม่ได้คิดจะพูดกับเธออีกเลย ซึ่งเธอไม่เคยเข้าใจเลยว่าเพราะเหตุใด แต่มันจะมีค่าอะไร แคแหวนวงเล็กๆ รางวัลพิเศษที่คนให้ไม่ได้คิดว่ามันจะพิเศษอะไร...ช่างมันเถอะ ไม่เห็นก็ตีเหมือนกัน เหมือนที่เธอแทบจะไม่ได้เห็นหน้าพ่ออีกเลยในช่วงหลังๆ แม้ลึกๆ ในใจจะเสียดายแหวนอยู่บ้างก็ตาม

หญิงสาวเหยียบคันเร่ง เบียงซ้าย เบียงขวา รวกับจะขับไล่อารมณ์ที่กรุ่นๆ ในใจออกไป แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เธอเพิ่งรู้สึกตัวว่าวันนี้ว้าวาเธอศักดิ์สิทธิ์ดีแท้...

“ลูกพรา หนูว่างไหมวันนี้ แวะเข้ามาคุยกับแม่ที่ทำงานหน่อย”

“แม่มีอะไรหรือคะ ด่วนมากแค่ไหน หนูรถติดอยู่บนถนน คนละซีกโลกกับออฟฟิศแม่เลย”

“เออ...ก็รีบพอประมาณ ถ้าหนูไม่มีธุระที่ไหนก็แวะเข้ามาหน่อย มากินกลางวันกับแม่ก็ได้”

จะว่าไปเธอเคยมีธุระอะไรกับเขาที่ไหนละ แม่เธอก็รู้ดี แค่ไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรอยู่ที่ไหนเพราะเธอไม่ได้กลับบ้านมาสองสามวัน แม่ก็เลยอยากรู้นะสิว่าเธออยู่ส่วนไหนของโลก ดูทำวันนี้จะไม่มียอะไรให้เธออารมณ์ดีอย่างที่เธอตั้งใจไว้เลย

“เงินเดียวเจอกันคะ หนูจะรีบเข้าไป”

เธอกดตัดสาย ก่อนเหยียบคันเร่งและเบนรถออกจากถนนสายนี้ทันที

6เสียงอึกทึกด้านหน้าล้อบีบปีสำนักงานของมารดาทำให้เพราพิลาศหยุดชะงักเมื่อเดินเข้ามาจากทางด้านหลัง เธอได้ยินเสียงเอะอะไวววายของผู้ชายที่จับความได้ไม่ชัดเจน มีพนักงานรักษาความปลอดภัยและกลุ่มนักข่าวออกกันเป็นกลุ่มใหญ่ เธอพยายามเดินเลี่ยงผู้คนไปทางลิฟต์ หรือว่าวันนี้แม่ของเธอจะมีปัญหา หญิงสาวขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนขยับแว่นกันแดดให้กระชับ เธอรู้สึกรำคาญมากกว่าอยากรู้ อยากเห็นเพราะคุ้นกับเรื่องพวกนี้แล้ว บ่อยครั้งที่ลูกค้ามาไวววายหรือไม่ก็ประท้วงเรื่องที่ดิฉันร้อยแปด

ครอบครัวของเธอตั้งแต่วัยรุ่นคุณทวดทำธุรกิจจัดสรรและพัฒนาที่ดิน รับเหมาก่อสร้างตึกสูงระฟ้า อาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า บ้านจัดสรร คอนโดฯ รวมๆ แล้วก็นานกว่าเจ็ดสิบปี เรียกได้ว่าหากเอ่ยถึงชื่อพีพีแอล ดีเวลอปเมนต์ ธุรกิจหลักสำคัญของตระกูลเพียงกระจ่าง คนแทบทุกวงการ ย่อมรู้จัก เพราะมีชื่อเสียงด้านผลงานและยิ่งใหญ่ติดอันดับหนึ่งทั้งในประเทศ และต่างประเทศ แม่ของเธอกุมบังเหียนธุรกิจต่อมาเป็นรุ่นที่สาม และพยายามจะให้เธอสืบต่อเป็นรุ่นที่สี่ แต่เหมือนจะไร้ผล เพราะสำหรับเธอแล้ว เรื่องการทำธุรกิจไม่เคยมีอยู่ในหัวมาแต่ไหนแต่ไร เธอชอบชีวิตอิสระ ไม่ชอบชีวิตที่มีแต่งงาน งาน และงาน หากแต่เหมือนคำสาปของตระกูล ที่ตระกูลนี้มีผู้สืบสายเพียงคนเดียวและเป็นผู้หญิงเท่านั้น

“แม่มีปัญหาแก้ไม่ตกหรือคะ ถึงตามหนูมากินข้าวด้วย” เพราพิลาศทักผู้เป็นมารดา ก่อนทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวยาว เธอค่อยๆ เลื่อนแว่นกันแดดขึ้นไปบนศีรษะ พลังมองภาพบนจอโทรทัศน์ด้านตรงข้าม มากกว่าจะสนใจมารดาของตนอย่างจริงจัง

“หนูไม่กลับบ้านสองวัน แม่ก็คิดถึงหนูสิจ๊ะ”

ผิดกับคุณพริ้มเพรา มารดาของเธอ ที่เมื่อเห็นลูกสาวคนเดียวก็รีบตรงเข้ามากอดและหอม เหมือนเธอยังเป็นลูกสาวตัวน้อยๆ

“หนูก็ไปขับรถดูที่นั่นที่นั่นอย่างที่ผมฝากไว้คะ นื่องานของหนูไม่ใช่หรือคะ”

“แล้วมีที่ไหนน่าสนใจบ้างไหมจ๊ะ”

หญิงสาวทำหน้าที่เหนื่อยใจจริงๆ แล้วถ้าเอ่ยเรื่องงาน แม่จะสนใจมันมากกว่าที่จะคิดถึงเธอว่าไปตกทุกข์ได้ยาก หรือไปสำเร็จสำราญที่ไหน

“พอมีค่ะ ไว้หนูจะเขียนบอกทางให้เหมือนเคย...แล้วนี่พ่อไม่อยู่หรือคะ เดินผ่านมาเห็นไฟปิดมืด”

“ไปต่างจังหวัดจ๊ะ มีโครงการรีโนเวตตึกที่...”

“คงจะที่เชียงใหม่เหมือนเคย” เพราะพิลาศดักค่อมารดา เธอรู้ดีว่าเชียงใหม่ก็ไม่ต่างจากสาขาย่อยที่พ่อประจำอยู่ หญิงสาวเบ้หน้า เมื่อมองเห็นผู้เป็นแม่ทำหน้าที่อดัด เธอจึงเสเปลี่ยนเรื่อง

“ข้างล่างมีเรื่องอีกแล้วหรือคะ เรื่องนี้ด้วยหรือเปล่าที่แม่ปวดหัว มีเรื่องประหลาดเรื่องที่ดินอีกหรือไ้คะ”

“อืม เอ่อ...ไม่ใช่หรอก ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ดิน มันเป็นเรื่องงานที่เราเป็นสปอนเซอร์อยู่”

“เอ? อ้อ” จากที่สงสัยก็เปลี่ยนเป็นเข้าใจในทันที เมื่อเห็นภาพที่ปรากฏอยู่บนจอโทรทัศน์

“ก็...เอ่อ...งานประกวดยอดพญไทย...”

คุณพริ้มเพราหมายถึงการประกวดนางงามที่บริษัทพีพีแอลเป็นสปอนเซอร์การประกวดมาหลายปีด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อนมากกว่าเอ่ยถึงเรื่องของพ่อเสียอีก

“มีนางงามคนหนึ่งที่เราเป็นสปอนเซอร์ทำผิดสัญญา มีสามีอยู่แล้ว ยังมาเข้าประกวด นี่ก็ให้ทำเรื่องถอนตัวไปแล้ว แต่สามีเขายังจะมาเรียกร้องไว้วางย หว่าทางเราต่างหากที่ทำผิดข้อตกลง เห็นว่าจะเรียกร้องค่าเสียหายอะไรนี่ละ ว่าเสียเขาถูกหลอกมาประกวด เขานี้กว่าถ่ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ธรรมดา”

“อ้อ...ถึงว่า หนูนึกว่าคนมาประท้วงเรื่องที่ดินซะอีก”

“ที่นี้ทางเราก็ต้องร่นว้ยหาคนมาแทน เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับหลายเรื่อง แล้วมันก็เป็นงานโฆษณาที่ทางเราจ่ายเงินต่อเนื่องไปแล้วด้วยรอบคิดเลื่อกก็ผ่านไปแล้ว ออกอากาศโฆษณาไปแล้ว...”

ผู้เป็นมารดาถอนใจ สีหน้าดูเคร่งเครียดมากขึ้นกว่าเดิม

“ทางคณะกรรมการกองประกวดก็อนุญาตให้สิทธิ์เราเป็นพิเศษ

หากคนมาแทนให้ทันภายในวันพรุ่งนี้ แต่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของเราที่ยังหาคนที่เหมาะสมมาแทนที่ไม่ได้ แล้วฝ่ายบริหารหลายฝ่ายต่างก็เห็นชอบกัน...เอ่อ...อยากจะ...”

“อยากจะให้หนูประกวดแทนใช้ไหมคะ”

เพราะพิลาศถอนใจพลางสายหน้า หญิงสาวลุกขึ้นจากโซฟาด้วยสีหน้าบึ้งตึง ก่อนขยับเข้าไปทางจอโทรทัศน์ที่มีภาพแนะนำผู้เข้าประกวดที่ผ่านการคัดเลือกเข้ารอบ

“อีกแล้วหรือคะ”

หญิงสาวทำเสียงประชด นึกไปสมัยเรียน แม่ชอบสนับสนุนให้เธอขึ้นประกวดเวทีเพียงเพื่อเหตุผลทางธุรกิจ หาช่องทางประชาสัมพันธ์ให้บริษัทมากกว่าจะเห็นเธอเป็นคนสวยจริงๆ

“ช่วยบริษัทอีกทีเถอะนะ แม่ขี้ดใจฝ่ายบริหารคนอื่นๆ ไม่ได้จริงๆ ถือเสียว่าเป็นอีกงานของหนูที่ต้องทำ”

เพราะพิลาศหน้าคิดว่า ตั้งใจว่าจะปฏิเสธเสียงแข็งกับคราวนี้ เธอจะไม่ยอมตามใจมารดาอีกต่อไป แต่ภาพของผู้เข้าประกวดในจอคนถัดมาก็ทำให้เธอเบิกตากว้าง เดินเข้าไปใกล้โทรทัศน์อีกอย่างลึ้มตัว

“แม่รู้ว่าหนูไม่ชอบการประกวด แต่หนูก็มีตำแหน่งตั้งหลายเวที”

หญิงสาวไม่ได้สนใจสิ่งที่มารดาพูดต่อยี่ดยาว เธอรีบมองหารีโมทรี่งเสียงเปิดให้ดังขึ้นทันที

“สวีสวีคะ เพียงขวัญ วงศ์ธรรม อายุยี่สิบเอ็ดปี ชื่อเล่นน้องขวัญคะ จบปริญญาตรี สาขารัฐศาสตร์การทูต ที่ตั้งใจเข้าประกวด ก็เพื่อเรียนรู้หาประสบการณ์ ก่อนรอสอบเข้าทำงานกระทรวงต่างประเทศ ตั้งใจอยากจะทำพิสูจน์ความสามารถของตัวเอง เผยแพร่วัฒนธรรมของไทย งานอดิเรก...”

เป็นมารดาที่รู้สึกตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตา เมื่อลูกสาวหันขวับกลับมา โบกหน้าที่บูดบึ้งอารมณ์เสียเมื่อครู่ เปลี่ยนเป็นยิ้มหวานราวกับนางงามจักรวาล

“แม่คะ แม่ไม่ต้องพูดอะไรต่อ...หนูตกลงคะ หนูจะเข้าประกวด หนูจะลงแข่ง หนูจะเอาตำแหน่งกลับมาให้แม่และบริษัทคะ”

เป้าหมาย

“สวัสดิ์ครับคุณหญิง”

เสียงทักทายของชายหนุ่มทำให้คุณหญิงจุฑารัตน์ ธาธาสวัสดิ์ นายกสสมาคมยอดพดูไทยคนปัจจุบันต้องละสายตาหันกลับมาจากการชมทิวทัศน์ของสวนในโรงแรม รอยยิ้มของคนตรงหน้าทำให้น้ำเสียงของเธอดูจะตื้นเต้นขึ้นในทันที

“นั่งเลย ภคินทร์ กาแฟหรือชาดีล่ะ นั่งคุยกันง่าย ๆ ตรงนี้เลยแล้วกันนะ”

“ครับ”

ชายหนุ่มหันไปพยักหน้ากับบริการหนุ่มที่ยืนรออยู่ข้างๆ เหมือนรู้กันเป็นอย่างดีว่าเขาต้องการอะไร ชั่วเวลาไม่นาน กาแฟร้อนในถ้วยใบใหญ่ก็ถูกยกมาเสิร์ฟ

“ไม่ได้เจอเธอนานมาก ก็ปีเข้าไปแล้วละนี่”

“น่าจะนานมากครับ เหมือนจำได้ว่าตั้งแต่คุณพ่อคุณแม่ยังอยู่เคยพาผมไปงานเลี้ยงที่บ้านคุณหญิง ตอนเรียนจบมาใหม่ ๆ ยังไม่ได้ไปทำงานอยู่ที่เมืองนอกเลย”

“นั่นสินะ ตอนงานศพของทั้งสองคน ฉันก็ต้องอยู่โรงพยาบาลเสียนี้ ทำนายพลเลยไปแทนคนเดียว นานมากจนเธอเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว แทบจำไม่ได้ที่เดียวเชียรว”

ภคินทรีย์มบางๆ อดสะท้อนใจไม่ได้เมื่อนึกย้อนความทรงจำเมื่อสิบปีก่อนที่พอกับแม่ของเขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปพร้อมกัน

“คุณหญิงยังคงดูดีใสแจ่มแรงดีนะครับ”

“ก็ออดๆ แอดๆ ตามประกาศนียบัตรหกลีบกว่าอย่างนี้ละ นี่ก็ภาวนาให้ไม่ต้องทำบายพาสอีกรอบแล้วกัน”

“แล้วท่านนายพลภาณุล่ะครับเป็นอย่างไรบ้าง คงแข็งแรงดีเช่นกันนะครับ”

เหมือนจะไปสะกดต่อมอะไรบางอย่างของคุณหญิงจุฑารัตน์ ทำให้น้ำนวลนั้นตั้งขึ้น ก่อนจะพยายามบั้นหน้าเก็บกิริยาไว้ แต่น้ำเสียงก็ยังไม่วายประชดประชันอยู่ดี

“รายนั้นออกรอบทุกเช้า ทั้งเดินทั้งตี ทำตัวอย่างกับคนหนุ่มๆ ทั้งนี้อีกไม่นานก็จะเจ็ดสิบอยู่รอมร่อ”

“มีโอกาสผมคงต้องไปเยี่ยมท่านบ้าง”

“ต้องไปออกรอบถึงเจอ ไปที่บ้านกว่าท่านจะกลับ...ก็ดีก็ไหน่นละ”

น้ำเสียงนั้นเหมือนเป็อนนายเต็มที คราวนี้คุณหญิงจุฑารัตน์เหมือนจะเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากพูดถึงสามีของตัวเองอีกต่อไป

“แล้วนี่เธอก็มาดูกิจการทั้งหมดแทนคุณก็องเกียรติเลยสินะ”

“ก็ไม่เชิงครับ ไม่ทั้งหมด เพียงแต่ย้ายจากฝ่ายตลาดต่างประเทศกลับมาประจำส่วนงานบริหารแทนคุณอาก้องเกียรติที่รับผิดชอบอยู่ ตอนนีทำงานอยากเกษียณกลับไปดูแลเฉพาะรีสอร์ทมากกว่า อีกอย่างท่านคิดว่าผมตะลอนทำงานอยู่นอกประเทศนานเกินไปแล้ว”

ชายหนุ่มพูดซ้ำๆ เมื่อนึกถึงผู้เป็นอาเขยของตัวเอง จะว่าไปเขาก็เริ่มเบื่อชีวิตที่ทำงานอยู่กับตลาดกับลูกค้าต่างประเทศแล้วจริงๆ

“คุณก็องเกียรติก็ช่วยสนับสนุนกิจการของสมาคมนี้สมาคมโน้นมาตลอด ไม่เคยขาด โดยเฉพาะงานประกวดยอดพฐุไทยที่จัดขึ้นทุกปี”

“ท่านบอกว่าทำตามคำสั่งของคุณแม่ล่ะครับ เป็นสิ่งที่คุณแม่ตั้งใจ

เอาไว้ ท่านอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมทุกอย่างของคุณหญิง ไม่ว่าจะคุณหญิงจะเป็นนายกสมาคมใดๆ ก็ตาม”

“ฉันละคิดถึงน้องเอมจริงๆ เสียตายคนทำงานเก่งๆ มาก... อืม แต่ก็ดีใจที่เธอมาช่วยสืบสานงานต่อ... ยังไงฝากดูแลการประกวดครั้งนี้ด้วยนะ”

“ครับ ผมเองก็อยากเรียนรู้กิจกรรมต่างๆ ในประเทศนี้ให้มากขึ้น... นี้แวะไปดูก่อนเข้ามาหาคุณหญิง ทุกอย่างก็เป็นไปตามกำหนดการเรียบร้อยดี ช่วงเช้านี้ก็รวบรวมรายงานมารายงานตัว จากนั้นก็สัมภาษณ์ ส่วนภาคบ่ายก็ประกาศผลรอบสอง มีแถลงข่าว ซ้อมขึ้นเวที เดินแบบ ส่วนภาคค่ำงานดินเนอร์เปิดงาน กับแขกผู้มีเกียรติ และกรรมการก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร”

“เห็นตามแผนงานแล้ว ทุกอย่างดูดีมากกว่าทุกครั้ง สาวๆ ได้ทำกิจกรรมเยอะมาก สัมกับความตั้งใจของกลุ่มผู้ก่อตั้งสมาคม ได้เห็นบทบาทเพื่อสังคมของผู้หญิงรุ่นใหม่ๆ มากขึ้น มีคุณค่ามากขึ้น”

คุณหญิงจุฑารัตน์ยิ้มอย่างพอใจ ก่อนยกถ้วยชาขึ้นดื่ม

“ยังได้เธอมาช่วยเป็นคนจัดการประกวดครั้งนี้ โรงแรมก็อยู่ในความดูแลของเธอทั้งหมด คงไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง หนักหน่อยนะ...”

โบหน้าคมเข้มยิ้มบางๆ แม่ลึกๆ เขาจะห่วงหัวใจกับงานใหญ่งานแรกในเมืองไทยอยู่บ้าง แต่เขาก็มั่นใจว่าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงอย่างคุณหญิงว่า และแน่นอนที่สุดมือทำงานอย่างเขา ภคินทร์ พิทักษ์ศิลป์ ก็แทบจะไม่เคยมีงานใดไม่ประสบความสำเร็จ หรือถึงจะมีปัญหาเขาก็แก้ไขมันได้สำเร็จลุล่วงก่อนเป็นปัญหาอยู่ดี

“แล้วเย็นนี้คุณก้องเกียรติจะมาด้วยไหม”

“ไม่ครับ ตอนนี้คุณอาอยู่ที่รีสอร์ท เตรียมการอยู่ทางโน้น คอยรอรับผู้เข้ารอบยี่สิบคนสุดท้าย”

“งั้นงานนี้ก็คงไม่ได้เจอกัน... งานสัมมนาภริยานายทหารที่ซานฟรานก็ดันมาตรงกันพอดี นี่พอกแล้วเปิดงานขอบคุณแล้ว ก็ต้องรีบขึ้นเครื่องเลย เสียตายไม่ได้ยุ่งร่วมกับงานประกวดครั้งนี้”

“รับรองครับ ผมจะดูแลและทำทุกอย่างให้งานออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด”

“ได้ฟังอย่างนี้ก็ยินดี ขอบใจมากนะ... อ่า นั่นยายใหม่มาตามแล้ววี้ เพื่อไม่ต้องเสียเวลาเดินทางอีก เลยให้นัดประชุมกับภริยานายทหารในไทยซะ

ที่นี้เลย ฉันคงต้องขอตัวไปก่อนละ... โชคดีนะภคินทร์”

คุณหญิงลุกจากที่นั่งเมื่อเลขาฯ ส่วนตัวของเธอมาขึ้นรถ ชายหนุ่มลุกขึ้นส่งผู้สูงวัยเดินเข้าไปในส่วนของโรงแรม พร้อมยกมืออับไหว้เลขาฯ

“เอ่อคุณภคินทร์คะ... โหมอยากถามให้แน่ใจอีกรอบว่าคุณภคินทร์ยังยืนยันให้ใหม่ปิดที่มงานกับนักข่าวอีกหรือเปล่าคะ กรรมกรบางท่านด้วย เมื่อก็มีใครหลายคนถามใหม่ว่าผู้จัดการกองประกวดครั้งนี้เป็นใคร ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน”

“บอกอย่างเดิมตามที่ตกลงกันไว้นั้นแหละครับ ผมก็แค่คนจากบริษัทรับจัดงานที่สปอนเซอร์ส่งมา มันช่วยทำให้ผมทำงานง่ายขึ้น สะดวกขึ้นเยอะ ไม่ต้องมานั่งลำบากใจ อึดอัดกันเองด้วย”

ใบหน้าเข้มยิ้มพราย มุ่งมั่นเหมือนอย่างคำตอบ ไม่มีใครรู้จักเขามากนัก ส่วนใหญ่กิจการทั้งหมดของพีร์ม่าเพอร์เฟ็คท์ก็ยังคงอยู่ภายใต้ชื่อการบริหารของอากังเกียรติ เขาไม่ใช่คนแวดวงไฮโซ ไม่ได้ทำงานเพื่อหวังจะมาออกหน้าในงานสังคม การเป็นคนทำงานอยู่เบื้องหลังทำให้เขารู้สึกสนุก มีความสุขกับการทำงานได้อย่างเต็มที่ และสิ่งสำคัญที่สุด เขาเองก็ไม่อยากอึดอัดเวลาทำงาน อย่างน้อยที่สุดก็มีเพียงคนไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่าเขาคือใคร เลขาฯ ของคุณหญิงยิ้มตอบ ทิ้งท้ายอย่างสบายใจ ก่อนรีบสาวเท้าตามเจ้านายของตัวเองไป

“ถ้าคุณภคินทร์ยังยืนยันเหมือนเดิม โหมจะได้เดินทางไปอเมริกาอย่างสบายใจคะ โดยเฉพาะเวลานักข่าวถาม คงไม่ต้องห่วงอะไรอีกแล้ว... ฉันโหมขอตัวตามคุณหญิงเข้าประชุมก่อน... ขอให้สนุกกับการทำงานนะคะ”

“แม่คะ ทำไมแม่ต้องไปต้องสปาก่อนไปงาน หนูต่างหากที่ต้องไป”

เสียงกระพืดกระพืดบ่งบอกถึงอารมณ์ของคนพูดได้เป็นอย่างดี เพราะพิลาศหน้าจ๋าเป็นม้าหมากรุก ตั้งแต่ถูกปลุกให้ตื่นแต่เช้ามืด และถูกบังคับให้ขึ้นรถ

“ก็หนูต้องไปรายงานตัวตอนเก้าโมง สัมภาษณ์รอบสอง แม่ให้ตารางรายการหนูไปตั้งแต่อดีตโอกันเสร็จ แล้ววันนี้จะมีเวลาไปทำสปาได้

ที่ไหนกัน”

“ทำไมต้องรายงานตัว ต้องมีสัมภาระอะไรกันนักกันหนา จริงๆ แค่เดินๆ บนเวทีตอนกลางคืนแค่นั้นก็พอแล้ว ความสวยมันต้องสวยอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ไม่ใช่มาตัดสินความสวยกันแค่คำพูด แค่สมอง...สมองของหนู ยังไม่ตื่นนอนเลยด้วยซ้ำ”

คุณพริ้มเพราะหัวเราะเบาๆ ก่อนโอบตัวบุตรสาวสุดที่รักเป็นการเอาใจ

“แม่ถึงไม่อยากจะให้หนูตื่นเข้ามามากกว่านี้ไง นี่ก็เกือบจะเปิดมโงงแล้วจริงๆ หนูควรจะต้องอยู่ที่โรงแรมแล้วนะ...ลูกนะสวยตลอดเวลาอยู่แล้ว สวยทั้งข้างนอก ข้างใน ยังไงการประกวดเราก็ต้องปฏิบัติตามกติกาของเขานะจ๊ะ”

“ก็คนรถบ้านนี้ขับรถซ้ำอย่างกับเต่าคาลานกันทุกคน หนูว่ายังไงก็ไปไม่ทันหรอกเก้าโมง ไปร้านสปากับแม่ก่อนดีกว่า แล้วค่อยไปขึ้นเวทีตอนเย็นเลย”

เสียงแหวะอย่างคนเจ้าอารมณ์ทำเอาคนขับด้านหน้าสะอึกเล็กน้อย แต่ก็คุ้นชินกับอารมณ์ที่เหวี่ยงรอบทิศทางของเจ้านายสาวเป็นอย่างดี แต่นั่นแหละรถติดๆ ตอนเช้าแบบนี้ ต่อให้เป็นปอร์เช่ติดปีกก็ยากที่จะฝ่าไปได้ แต่อย่างน้อย โรงแรมเดอะพริ้มมาริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่เป็นเป้าหมายการเดินทาง ก็คงใช้เวลาไม่เกินสิบนาที หากผ่านถนนเส้นนี้ไปได้

“ไม่ได้หรอก ลูกเพราะต้องไป ลูกต้องไปเตรียมตัว แล้วก็มิกิจกรรมที่ต้องทำอีกเยอะเลย...อย่าทำหน้าแบบนั้นสิจ๊ะ เดี่ยววิรวรอยก็เพิ่มขึ้นหรอก จริงๆ ลูกไม่ต้องไปทำอะไรเพิ่มมาก แค่นี้ก็สวยเข้ารอบได้สบายๆ อยู่แล้ว แม่จะคอยเชียร์อยู่ข้างล่างตอนงานเลี้ยงเย็นนี้”

“ถ้าเข้ารอบได้สบายๆ ทำไมหนูต้องไปสัมภาระให้มันเหนื่อย วุ่นวายด้วย จริงๆ ถ้าไม่ใช่...เอ่อ...เพราะยาย...อืม...เพราะบริษัท เพราะแม่ หนูก็คงไม่มาเข้าประกวดให้เสียเวลาของหนูหรอก”

“จริงๆ แม่รู้ว่าหนูยอมประกวดเพราะอะไร ยังไงแม่ก็อยากให้หนูเก็บอารมณ์ เก็บมารยาทมากกว่านี้ ถ้าเจอเด็กคนนั้นหรือใครก็ตาม ตลอดเวลาที่อยู่ในกองประกวดแม่ไม่อยากจะให้หนูทำอะไรให้เสียชื่อเสียงของตัวเอง”

แม่ของเธอเลือกใช้คำพูดได้ดี แม่ละ เธอคงไม่ลดคุณค่าของตัวเอง

ไปตบตีลูกอีกคนของพ่อเธอเหมือนละครโทรทัศน์จิวจิวฉายมาแน่ๆ จริงๆ เธอก็แค่อยากเห็น อยากดูความเป็นไปของเด็กคนนั้น ทำไม่ถึงได้เป็นลูกที่แสนรักของพ่อที่ให้ความสำคัญมากกว่าตัวเธอซึ่งก็เป็นลูกคนแรก เป็นลูกของแม่ที่แสนดี แสนสวย เก่ง และร่ำรวยสิ้นฟ้า ไม่ใช่แค่ลูกของผู้หญิงชาวเขา ชาวดอย ชาวบ้านที่เป็นแค่ครุบ้านนอกธรรมดาๆ เธอรู้สึกเสมอว่าพ่อของเธอไม่เคยรักเธอเลยสักนิดเดียว...

“หนูไม่ไปทำอะไรเขาหรอก ก็แค่อยากเห็นอยากรู้ความเป็นไป”

การประกวดไม่ใช่เป้าหมายใหญ่ของเธอ สิ่งที่พุ่งออกไปต่างหากที่เป็นความจริง มันคงไม่มีโอกาสพิเศษที่ไหนอีกแล้วที่จะได้เห็น ได้รู้จักตัวตน และแสดงความสามารถให้ได้เห็นว่าเป็นลูกที่ดีที่สุด เธอต้องพิสูจน์ให้พ่อเห็นให้ได้ว่า เธอเหนือกว่าเด็กผู้หญิงคนนั้น และทั้งหมดที่ทำไปส่วนหนึ่งก็เพื่อแม่ของเธอด้วยเหมือนกัน

“หนูก็แค่อยากให้เห็นพ่อกับแม่ ถ้าหนูทำสำเร็จ...ถึงหนูจะไม่ใจดีใจเย็นเท่าแม่ หนูก็อยากให้เห็นพ่อกับแม่บ้างก็แค่นั้น”

ร่างเพรียวยักไหล่พร้อมเบ้าหน้าเหมือนไม่มีอะไร แต่แววตาและรอยยิ้มที่ทอดมองออกไปไกลนอกรถ เหมือนจะเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นจะเอาชนะที่แฝงไปด้วยการประชด

“เอาละ แค่ลูกเพราะทำทุกอย่างให้ดีที่สุด เป็นอย่างที่ลูกเป็น แค่นั้นแม่อีกภูมิใจแล้ว ไม่ต้องไปสนใจหรือแคร์ใครที่ไหนอีก แม่บอกเสมอใช่ไหม... ลูกยังจำได้ใช่ไหม”

ผู้เป็นมารดากระซิบวงแขนให้แน่นขึ้น โนมัสติชะของบุตรสาวมาแนบบอกเหมือนที่ทำทุกครั้งเวลาปลอบใจ และให้กำลังใจทั้งตัวของเธอเองและลูกน้อย

“คะ แม่ให้คิดเสมอว่าหนูมีแม่เพียงคนเดียว...หนูจะทำให้ดีที่สุดอย่างที่ไม่ต้องการคะ”

มันเป็นคำตอบที่เหมือนเดิมทุกครั้ง ที่เธอไม่เคยมีวันเข้าใจจริงๆ เลยก็ตามว่าทำไมแม่ของเธอต้องทน ต้องยอมกับสิ่งที่พ่อของเธอทำมาตลอด และเหมือนสอนเธอให้รู้สึกแบบนี้เช่นเดียวกัน แต่เพราะพิลาศ เพียงกระจ่าง ก็มีวิถีของเธออยู่เสมอ ไม่ว่าสิ่งต่างๆ รอบตัวจะมี กฎ กติกา มารยาทอย่างไร และที่

แน่ๆ หากเธอตั้งใจลงมือทำสิ่งใด สิ่งนั้นย่อมต้องสำเร็จอย่างแน่นอน...

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป หลังจากเพราพิลาศรายงานตัวที่กองประกวดอย่างฉิวเฉียดเกือบจะเป็นคนทำๆ กรอกเอกสารคำถามปึกใหญ่ราวกับข้อสอบในมหาวิทยาลัย และผ่านการสัมภาษณ์รอบสองกับกรรมการทั้งห้าคนเป็นที่เรียบร้อย หญิงสาวก็ก้าวออกมาจากห้องสัมภาษณ์ด้วยอาการอ่อนล้า เบื่อหน่าย และพร้อมที่จะออกอาการเต็มที่ เธอเดินย่ำเท้ากลับไปกลับมาบนพรมหน้าห้องอย่างไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อดี หญิงสาวมองดูผู้เข้าประกวดที่นั่งรอเรียงแถวบ้าง จับกลุ่มอยู่กับผู้ปกครองบ้าง และเมื่อเดินเลี้ยวไปที่ระเบียงเหล็กดัด เธอก็อดไม่ได้จะชะโงกหน้าลงไปมองที่ลิบบบี้ด้านล่าง ช่างกลิ้งวิถีโถกกองทัพนักข่าวต่างจับกลุ่มเตรียมพร้อมกันอยู่เต็มไปหมดเช่นกัน หน้าที่ยืนเพื่อรักษามารยาทตามที่ออกปากไว้กับมารดา ก็เริ่มลดลงไปเรื่อยๆ

เธอหันกลับมา พยายามสอดสายสายตามองหาเป้าหมายอีกครั้ง เหมือนตอนที่ก้าวเข้ามายังโรงแรมนี้ แต่เหมือนจะไม่มีวิแวว หรือว่าเธอมองหาไม่เจอเอง

“นี่ยังต้องรออีกกี่ชั่วโมงคะกว่าจะประกาศผล” เพราพิลาศคว้าแขนเด็กสาวในชุดนักศึกษาที่มีป้ายสถาปัตย์กองประกวดคล้องคอเดินผ่านหน้าเธอมาสอบถาม

“อีกสองชั่วโมงคะ คุณยังไม่ได้รับใบตารางงานของวันนี้หรือคะ”

เด็กสาวยิ้มให้แล้วถามอย่างมีไมตรี ก่อนจะเปิดแฟ้มในมือ แล้วส่งแผ่นกระดาษให้กับเพราพิลาศ แต่ก็ต้องหน้ากร่อยทันทีเมื่อเพราพิลาศกระตุกรับออกไปจากมือ ก่อนจับมันยัดใส่กระเป๋าหนึ่งหุบใบโตอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้สนใจมันเลย

“แล้วนี่ต้องรออยู่ตรงนี้ตลอดสองชั่วโมงเลยหรอ ฉันไปไหนๆ ก่อนแล้วค่อยกลับมาฟังผลอีกทีได้ไหม”

“ได้ค่ะ แต่เฉพาะในบริเวณโรงแรมนี้เท่านั้นนะคะ เพื่อมีการแจ้งหรือเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ทันคุณอาจจะพลาดประกาศต่างๆ ถ้าออกไปไหนไกลๆ”

“แล้วกองประกวดไม่โทรแจ้งโทรตามหรือไง”

น้ำเสียงห้วนสะบัดแข็งๆ ของเพราพิลาศทำเอาเด็กสาวหน้าตึงเต็ม

ขึ้นอีก ก่อนตอบหัวนๆ กลับไปไม่แพ้กัน

“ก็โทร. นะคะ แต่เราก็กลัว เผื่อมีอะไรผิดพลาด อยู่แถวๆ นี้ในโรงแรม ตามตัวกันง่ายกว่าค่ะ ไม่มีใครอยากเสียสิทธิ์ของตัวเองหรือกนะคะ เพราะถ้าไม่มารายงานตัวในเวลาที่กำหนด เราก็จะเรียกอันดับสำรองเข้ามาแทน”

“โอ้! ช่างกตिकाเยอะเยะมากมายเสียจริง”

“รางวัลเป็นล้านนี่คะ ได้มาง่ายๆ ก็คงไม่ใช่การประกวดแล้วละ...

ขอตัวก่อนนะคะ”

เด็กสาวเดินจากไปแล้วโดยทิ้งคำพูดที่ทำให้เพราพิลาตต้องย่นหน้าอย่างหงุดหงิด เธอขยับเท้าอย่างขัดใจ

ใครจะสนใจเงินล้าน หรือของรางวัลก็ตามแต่ มันไม่ใช่เราอย่างแน่นอน'

หญิงสาวล้วงแว่นตากรอบโตออกมาสวมอย่างคุ่นเคย จากนั้นก็ยึดตัว เซ็ดหน้า สมองที่ยังไม่ตื่นดีเริ่มเจิดจรัสเปล่งประกาย...

“เอาไว้ก่อนเถอะแม่เพียงขวัญคนสำคัญ เธอกับฉันยังงี้ก็ต้องเจอกันแน่ แต่ตอนนี้ฉันต้องหาอะไรทำที่ดีกว่ามานั่งแกว่วเป็นไม้แขวนเสื้อแขวนชุดโหลแฉงลอยข้างถนนอยู่แถวนี้”

“**ก**รี๊ดดดด คิดถึงคุณน้องเพราสุดๆ เลยคะ ดีใจจังเลยที่โทร.หาพี่ฮิเดโกะ” เสียงกรี๊ดร้องดีใจสุดๆ ก่อนที่กะเทยสาวร่างยักษ์ยังไม่ได้แปลงเพศ จะเดินนวดขนาดลากกระเป๋าประจำตัวโบเชื่องเหมือนกระเป่าเสื้อผ้ามาไว้ข้างๆ โซฟา แล้วปรี๊ดเข้าไปโอบไหล่ หอมเรื้อนผมของร่างที่กำลังนอนคว่ำให้หวดประหนึ่งไม่ได้เจอเจอกันมาแสนนาน

“ฮิเดโกะ?”

เสียงอู้อี้ดังมาจากเตียงนวดสปาแบบเจาะหน้า การได้หลับไปหนึ่งคืนในขณะนวดช่างเป็นความสุขของเธออย่างมากมาย หลังจากที่เมื่อยล้าจากการขับรถทางไกลมาตั้งแต่เมื่อวานนี้

“ตอนนี้ถ้าเป็นไปได้ เวลาที่อยู่หน้าคนอื่นเรียกฮิเดโกะนะคะ พี่ปุ่นเปลี่ยนชื่อเป็นฮิเดโกะแล้ว”

“เมื่อเดือนก่อนนั่นเหมือนให้เพราเรียกพี่ปุ่นว่าจิวอนตามอย่างดารา

เกาหลีไม่ใช่เธอคะ นึกไงมาเป็นอีเดโกะล่ะคะ”

“พี่ปุ่นเปื้อจิวอนแล้วคะ...ตอนนี้ต้องเป็นอีเดโกะของโกโบริ คู่กรรมกำลังฮิตนะคะ”

เพราะพิลาศอมยิ้ม นึกไปไกลถึงอนาคตว่าช่างแต่งหน้าคนเก่งของเธอจะเปลี่ยนชื่อให้เรียกเป็นคณดั่งใครที่ไหนอีก

“ช่างเถอะ จะเป็นอะไร เรียกอะไรก็ช่าง ยังไงก็เป็นพี่ปุ่นที่น่ารักของคุณน้องเพราะเสมอ”

น้ำเสียงออกด้ออ่อนช่วงท้ายและท่าทางกรีดกรายของกะเทยสาวในร่างยักษ์ ขณะเดินสำรวจพิจารณาไปรอบๆ ห้องทำเอาพนักงานนวดสาวสองคนถึงกับอมยิ้ม สบตากันแล้วก้มหน้าก้มหน้าหัวเราะอย่างเต็มที่

“โห ที่นี้สวยมากเลยนะคะ ต้องเป็นห้องที่แพงสุดๆ หรือสุดๆ เลย แล้วนี่คุณน้องเพราะมีงานเลี้ยงที่นี่หรือคะ ถึงโทร.ตามพี่อีเดโกะมาแต่งหน้าทำผม”

“ดีใจที่มาอย่างรวดเร็ว นะคะ มันถูกเงิน ปุ๊บปั๊บจริงๆ” เพราะพิลาศยกแขนชี้ไปที่สายรัดข้อมือหมายเลขการประกวดที่วางไว้บนเคาน์เตอร์บาร์ถัดออกไป

“อ้าย นี้อะไรคะ ออย่าบอกนะคะว่า...ป้ายเลขสิบเอ็ด...เอ หรือว่าคุณน้องเพราะเข้าประกวดนางงาม ที่เห็นนักข่าว ผู้คนชุลมุนวุ่นวายเต็มโรงแรมไปหมด”

“ไม่ผิดค่ะพี่ปุ่น ตามนั้นแหละ เพราะต้องมาประกวดโดยอดพฐุไทยตามคำสั่งของแม่ ของบริษัท”

หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง น้ำเสียงเปื้อน่าย เมื่อการนวดของกองทัพพนักงานจากห้องสปาของโรงแรมซึ่งถูกเรียก ขึ้นมาบริการพิเศษเสร็จสิ้นลง แม้ฝีมือการนวดจะไม่เท่าสปาที่เธอและแม่ใช้บริการเป็นประจำ แต่ก็ดีที่สุดในเท่าที่เธอหาได้ในเวลาอันจำกัดในตอนนี่

ข้อสำคัญกลิ่นหอมของครีมนวดและเทียนหอมที่จัดมามันทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย และสดชื่นขึ้นมากทีเดียว

“ตายๆ ๆ มาสิทหน้าอย่างนี้เขาห้ามพูดนะคะนี่”

พี่ปุ่นทำเสียงตกใจเมื่อเห็นเพราะพิลาศเต็มๆ เธอเอื้อมไปหยิบป้ายหมายเลขสายรัดข้อมือ ก่อนจะเดินไปหยิบกระเป๋าใส่ของในห้องพักออกมา

แล้วส่งทิปให้บรรดาพนักงานนวดที่กำลังเก็บอุปกรณ์และเตียงนวดเฉพาะกิจที่ขนขึ้นมา

“แล้วนี่ทางกองประกวดเขายอมให้คุณน้องเพราะขึ้นมาทำอะไรอยู่บนนี้หรือคะ”

“ยอมไม่ยอมเพราะก็อยู่บนนี้แล้ว...ซีก็เขยจรอข้างล่าง นำเบื่อกออก เปิดห้องนอนรอสบายกว่า อีก็อย่างทำอะไรก็เป็นส่วนตัวดี”

“อ่างอาบน้ำเรียบร้อยแล้วนะคะ...เซ็ญคุณคะ”

“เดี๋ยวอาบน้ำเสร็จที่ปูน...ฮิเดโกะแต่งหน้าทำผมให้เพราะด้วยนะคะ เอ้อ ฝากดูที่แบ่งให้ด้วยคะ เดี่ยวคงเอาชุดมาส่ง...ถ้าหิวที่ปูนโทร.สั่งอาหารได้ตามสบายเลยนะคะ สั่งสลัดผักให้เพราะด้วย เพราะมีเวลาเหลือไม่ถึงชั่วโมงก็ต้องกลับไปข้างล่างแล้ว”

“ตามครบทั้งสี่สิบคนไหมครับ”

ภคินทร์เอ่ยปากถามพี่เลี้ยงของกองประกวดทันที หลังจากเธอคุยกับเจ้าหน้าที่หน้าประจำเคาน์เตอร์แผนกต้อนรับของโรงแรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขารู้ว่าเธอทำหน้าที่รับผิดชอบให้ตามบรรดานางงามผู้เข้ารอบต่อไป

“เกือบแล้วคะ หลายคนรออยู่หน้าห้องอยู่แล้ว ขาดอีกสามสี่คน อิวตามเจอตัวแล้วกำลังมา คนสำรองด้วยคะ แต่มีอยู่คนหนึ่ง โทร.ไปแล้วไม่ยอมรับสาย นี่ก็ส่งข้อความไปแล้ว กำลังจะให้ทางโรงแรมประกาศตามหาให้อีกทางคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า รับแฟ้มเอกสารจากเจ้าหน้าที่มาพลิกอ่านและดูภาพต่างๆ ที่อยู่ในเอกสาร แล้วผู้เข้าประกวดหมายเลขสิบเอ็ดก็ทำภคินทร์ต้องประหลาดใจ เขารู้หน้าที่ของเธอได้ ถึงแม้จะไม่มีแว่นตาอันโตบดบังก็ตาม แต่รูปร่างอย่างนี้ เขารู้ได้อย่างแม่นยำ

ภคินทร์อยากหัวเราะให้ลั่นโรงแรม รู้สึกเหมือนโลกใบนี้ช่างแคบเสียเหลือเกิน

“เพราะพิลาศ เพียงกระจ่าง...อะไรกันนี่ สงสัยชอบเดินสายประกวด ล่ารางวัลอย่างนี้เองหรือนี่ ประวัติตำแหน่งถึงได้ยาวเหยียดจนเป็นหางว่าว...เป็นดาวมหาวิทยาลัย...มิสวาเลนไทน์...ซานตา ลีนา สวยอันดับหนึ่งของ

มหาวิทยาลัยสามปีซ้อน...นางนพมาศ...รับบทเป็นนางบุษบาจากละครเวที เรื่องอิเหนาของมหาวิทยาลัย...”

“ชื่อ เพราะพิลาศ เพียงกระจ่าง หรือคะ”

เจ้าหน้าที่แผนกต้อนรับทวนชื่อกับเจ้าหน้าที่กองประกวดในทันทีที่อ่านกระดาษข้อความที่จะให้ประกาศเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“ดูเหมือนว่าเราจะมีแขกเข้าพักชื่อนี้ะคะ เธออยู่ที่ห้องเพนต์เฮาส์คะ”

“อะไรนะ!”

ภคินทรหันขยับ รีบขยับเข้ามาใกล้เคาน์เตอร์ทันที นี่เขาฟังอะไร ผิดไปหรือเปล่า

“คือเมื่อสองชั่วโมงก่อนมีแขกเข้าเช็คอินชื่อนี้คะ ดิฉันไม่ทราบว่าเป็นผู้เข้าประกวด เธอขอเปิดห้องพัก แต่ห้องเต็มหมดแล้ว ที่เหลืออยู่คือพวกเพนต์เฮาส์ แต่เธอก็รีบบัตรเครดิตจ่าย ผ่านเรียบริอายนะคะ ดิฉันก็เลยเปิดห้องให้ตามปกติ...เอ่อ...จะให้โทร.ตามแทนประกาศใหม่คะ”

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณมาก ถ้าจั้นเดี๋ยวผมจัดการต่อเอง”

ชายหนุ่มบอกเจ้าหน้าที่โรงแรม ก่อนหันกลับไปบอกต่อกับเจ้าหน้าที่กองประกวดอีกครั้ง

“คุณกลับเข้างานไปรอคนที่ยังมาไม่ถึงแล้วกัน”

เขาเหลือบตาดูนาฬิกาด้านหลังเคาน์เตอร์ เหลือเวลาอีกไม่ถึงครึ่ง ชั่วโมงการประกาศผลจะเริ่มแล้ว เรื่องแม่คนนี่เขาควรจะจัดการด้วยตัวเอง น่าจะเหมาะกว่า

“เหลือชื่อ สุดยอดจริงๆ เปิดห้องโรงแรมคอย แถมห้องเพนต์เฮาส์ อีกด้วย” ภคินทรบ่นพึมพำขณะกดลิฟต์ขึ้นไปยังห้องพัก เขาสายหัว ขบกรามแน่น จะโมโหหรือจะขำเจ้าหล่อนดี นี่โชคชะตาลิขิตนำพาให้เขาได้มาพบกับแม่เทพธิดามาเพียงเจ้าถนนอีกครั้งหรืออย่างไร แถมยังผ่านเข้ารอบยี่สิบคนสุดท้ายแบบนี้ เขาเริ่มรู้สึกว่าคุณต้องลุยปะทะ ปวดหัวกับเจ้าหล่อนอีกตลอดสองสามอาทิตย์นี้แน่นอน

ทันทีที่ประตูไม้บานหนาเปิดออก และเมื่อภคินทรก้าวเข้าไป เขาก็ต้องรู้สึกประหลาดใจกับกลิ่นหอมที่อบอวลอยู่เต็มห้อง แต่ที่ประหลาดใจมากกว่าก็คือเสื้อผ้าหลายชุดที่กองอยู่บนโซฟาตัวยาวสำหรับนั่งพักผ่อนริมหน้าต่าง และยังมีบนราวแขวนอีกสามราว ซึ่งกินพื้นที่ด้านหน้าของห้องรับแขกไปเกือบครึ่ง รวมทั้งหญิงสาวที่กำลังเปิดประตูให้เขาในขณะนี้

“ผมเป็นผู้จัดการกองประกวด เพราะพิลาศ เพียงกระจ่าง อยู่ที่นี้ไซ้ไหม”

“ค่ะ แต่น้องพรากำลังทำผมอยู่ในห้องนอน”

“จ้ะคุณไปบอกเธอว่า เธอมีเวลาไม่ถึงสิบนาที ให้ลงไปรายงานตัวข้างล่างทันที”

“สิบนาทีไม่พอหรอกค่ะ เธอเพิ่งขึ้นมาจากแช่นม...”

“แช่นม!” ชายหนุ่มเล็กคิ้วอย่างประหลาดใจ

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ พลางโบกมือรีบแก้ตัวพลัน “เอ่อหมายถึงแช่น้ำนม น้ำร้อนนะค่ะ นี่ก็กำลังทำผม เธอยังไม่ได้เลือกชุด ยังไม่ได้แต่งตัว แต่งแล้วก็ต้องเต็มหน้าอีก แล้วก็ต้อง...”

ภคินทรารู้สึกปวดหัวหนัก เขาถอนใจและส่ายหน้าอย่างระอา เขาไม่คิดว่าจะได้ยินเรื่องแบบนี้ในเวลานี้ ชายหนุ่มขบกรามแน่นตั้งสติใหม่อีกครั้ง

“แล้วคุณเป็นใครกันนี่”

“แบ่งร่ำ สไตลิสต์จากห้องเสื้อซิญญาดาคะ น้องเพราตามฉันมา จัดเสื้อผ้าให้เธอ”

“โอ้ สไตลิสต์ ตามมาจัดเสื้อผ้า แซ่ม้า ทำผม แต่งหน้า มันอะไรกันนี่...ทำไมต้องหาเสื้อผ้าใหม่ เธอไม่ได้บอกคุณหรือไงว่ากองประกวดมีทุกอย่างให้เธออยู่แล้ว...มันอะไรกันนักกันหนา...ห้องนี่อีกด้วย”

“ฉันก็ไม่ทราบนะคะ ฉันทำตามหน้าที่ของฉันเท่านั้น”

หญิงสาวจากห้องเสื้อออกดอกขีดหน้าใส่น้ำเสียงเริ่มเขี้ยวกลับบ้าง เมื่อภคินทรใส่เธอแบบไม่ยั้งแถมน้ำเสียงยังไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

“เธอไม่ได้บอกคุณหรือไง ว่านี่มันงานประกวดนางงาม ไม่ใช่มาแต่งตัวดารา นางแบบ ถ่ายแฟชั่น หรือจัดเสื้อผ้า เล่นเกมแต่งตัวตุ๊กตาให้กับเด็กไร้เดียงสา...ให้ตายสิ!”

“บอกสิ! แล้วไง...ก็เขาต้องการคนที่สวยที่สุดไม่ใช่เหรอ ฉันก็กำลังเตรียมตัวให้สวยที่สุดอยู่นี่ไง”

เสียงใหม่ดังลอดออกมาจากห้องนอนที่เปิดประตูค้างไว้ ทำให้ภคินทรต้องละความสนใจจากสไตลิสต์สาว เมื่อร่างเพรียวของเพราพิลาสก้าวออกมา ชายหนุ่มก็รีบตรงรี่เข้าไปหาเธอทันที

“คุณมีเวลาเตรียมตัวมาก่อนแล้ว แต่ตอนนี้คุณอยู่ในระหว่างการประกวด นี่คุณไม่รู้เรื่องอะไรหรือไง เห็นประวัติการประกวดก็ผ่านมาตั้งหลายเวที”

“รู้สิ! ก็มันเป็นเวลาพักของฉันไม่ใช่เหรอไง กว่าการประกวดจะประกาศผลก็ตอนบ่าย นี่...นี่ไง ฉันมีตั้งสองแผ่น อ่านออก เข้าใจ และรู้เรื่องดีนะ”

เพราพิลาสแทบเต้นร่าๆ เธอเดินเลยไปหยิบแผ่นกระดานตารางเวลางานที่วางอยู่บนโต๊ะกลางห้องรับแขกซึ่งเธอให้อีเดโกะและพีแบ่งไว้ ก่อนเดินมาปะใส่หน้าภคินทร เล่นเอาสองสาวตกใจไปตามๆ กัน แต่ก็คุ่นชินกับกิริยาอาการของเพราพิลาสเป็นอย่างดี ใครทำให้โกรธได้เสียที่ไหน เธอไม่มีวัน

ยอมแพ้ ต้องหาอะไรมาพิสูจน์สิ่งที่ตัวเองทำได้

แม้ฮิเดโกะจะตกใจ แต่ก็ตื่นตาดจนอดเพื่อพิมพ์ซ้ำๆ ฟูแบ่งไม่ได้

“หล่อจ้งเลย ไรคราบแบบนี้ได้ใจอะ หล่ออย่างกับเทพบุตรลงมาจาก
สวรรค์... หุ่นแบบนี้ อ่า ออกัน ถ้าแบะเสื้อออกมาต้องน่าพิศมน์ฯ เลย”

“ฟิเดโกะเก็บอาการหน่อยคะ กำลังระทึกขวัญแท้ๆ นี่เราจะโดน
เจดหัวออกไปหรือเปล่านั้นไม่รู้เลย”

“เออนั้นสิเนอะ แต่คุณเพราะอะไรอย่าง สวยเลิศปานเทพธิดา เชื้อหะ
ผู้จัดการกองขึ้นมาตามแบบนี่ รับรองว่าเข้ารอบสุดท้ายแน่ๆ”

ชายหนุ่มจับกระดาษไว้ก่อนที่มันจะร่วงไปถึงพื้น กลืนหอมในท้อง
เหมือนไม่ได้ช่วยดับอารมณ์ใดๆ เขารู้สึกโมโหมากกว่าเดิม และมองร่างท้าทาย
ที่ยืนอยู่ตรงหน้า เธออยู่ในเสื้อคลุมอาบน้ำของโรงแรม เชิดหน้าไม่ต่างจาก
วันที่เขาเห็นเธอบนถนนแม้แต่หน่วย นี่เธอคงจำเขาไม่ได้แน่ๆ...

“หลังจากสัมภาษณ์เสร็จให้รอสองชั่วโมง บวกเวลาพักทานกลางวัน
ทำกิจกรรมส่วนตัวตามสบาย พร้อมฟังประกาศผลที่ห้องประชุมเวลาบ่ายโมง
ตรง” เพราะพิลาศเอ่ยต่ออย่างไม่มียั้ง เธอท่องจำมันได้อย่างแม่นยำจริงๆ เธอ
ก็จำมันได้ตั้งแต่แม่ให้เธออ่านเอกสารตอนอัดคลิปเมื่อวานแล้ว ว่าแต่ผู้ชาย
คนนี้เป็นใคร ทำไมเธอเหมือนคุ้นๆ เคยเห็นหน้ามาก่อน แต่นั่นแหละ สำหรับ
คนไม่น่าให้ความสนใจเธอก็ไม่เคยเก็บมาจำให้มันรกสมอง

“และนี่มันก็เพิ่งเที่ยงกว่า ยังไม่บ่ายโมงด้วยซ้ำ”

“มันเลยเที่ยงกว่า เที่ยงครึ่งแล้ว คุณคิดจะไปตรงเวลาพอดีหรือไง
คุณควรต้องไปรอเตรียมตัวก่อนเวลา”

“ไม่ได้บอกไว้สักหน่อย ฉันมีอะไรทำตั้งเยอะแยะ เรื่องอะไรฉันจะ
ต้องไปคอยให้เสียเวลาด้วย แล้วนี่ก็ยังเป็นเวลาส่วนตัวตามสบายของฉัน ฉัน
กำลังเตรียมตัวอย่างที่เขียนไว้ให้ปฏิบัติ อีกอย่างก็ยังไม่มีการโทร.มาตาม”

“เขาโทร.มาหลายรอบแล้ว ทั้งโทร.ทั้ง sms เอง คุณมัวแต่...เอ่อ...
บำรุงความงามอยู่ละมัง จะได้ยินอะไรที่ไหนกัน” ภคินหรีบเปลี่ยนคำพูดของ
ตัวเอง อดไม่ได้ที่จะเปลือยลือบมองช่วงบนของเสื้อคลุมสีครีมตัวนั้น ก่อนรีบ
ละลายตากลับมามองดวงหน้านั้นแทน

ดวงตาคมวาวคู่สวยนั้นเหมือนจะไม่มีวันยอมแพ้ ใบหน้านวลใสที่

ไว้เครื่องสำอางใดๆ ทำให้เขารู้สึกว่าเธอช่างสวยมากมาย สวยแปลกตาอย่างหาใครเทียบไม่ได้ สวยมากกว่าครั้งแรกที่เห็นเสียอีก...แต่ก็เป็นความสวยงามแค่ภายนอกจริงๆ

“ไม่มีเสียงโทรศัพท์เลย ทุกคนเป็นพยานได้...”

สองสาวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พร้อมใจพยักหน้าหงึกๆ โดยไม่ได้นัดหมาย เพราะพิลาศเหลียวซ้ายเหลียวขวาหาโทรศัพท์ของตัวเอง มันวางอยู่บนเคาน์เตอร์ข้างๆ สายรัดข้อมือหมายเลขเข้าประกวด เธอตรงเข้าไปหยิบโทรศัพท์ แล้วนึกขึ้นได้ว่าเธอปิดเสียงไว้ตอนสัมภาษณ์ แล้วลืมเปิดกลับ เธอเดินเซตหน้ากลับไปหาเขา จุดนี้จุดเดียวที่เธอจะยอมรับผิดชอบ

“เอ่อ ฉันลืมเปิดเสียงเลยไม่ได้สังเกต”

“ว่าไปยังมีอีกหลายเรื่องที่จะต้องคุยกัน ห้องนี้ สาวสองคนนี้ และอะไรต่ออะไรอีก มันไม่ใช่สิ่งที่ควรจะเป็น”

“นี่คุณเป็นผู้จัดการกอง หรือเป็นคนตรวจสอบความผิดหาเรื่องตัดคะแนนฉันกันแน่ อะไรคือสิ่งที่ควรจะเป็น...ฉันทำตามกฎทุกข้อ ไม่มีข้อไหนบอกว่าห้ามพักในห้องพักของโรงแรม อันนี้ฉันถามเจ้าหน้าที่กองประกวดแล้วว่าฉันจะอยู่ส่วนไหน ทำอะไรก็ได้ แค่ขอให้อยู่ในโรงแรม ไม่ให้ออกไปไหนไกล และฉันก็ไม่คิดจะออกไปตอนแดดเบรียงๆ ด้วย” หญิงสาวหยุดพูดเพื่อหายใจชั่วขณะ เธอก้าวมาเผชิญหน้ากับเขา มองใบหน้าของเขาเต็มๆ ตา พยายามนึกให้ออกว่าเธอกับเขาเคยเจอกันที่ไหน และข้อสำคัญเสียงกร้าวๆ แบบนี้เธอมั่นใจว่าเคยได้ยินมาก่อนแล้วอย่างแน่นอน

“ส่วนเรื่องการมีพี่เลี้ยง สไตลิสต์ ช่างแต่งหน้า ช่างทำผมส่วนตัว ก็ไม่ได้มีข้อไหนระบุ หรือพูดถึงไว้เหมือนกัน ฉันอ่านเอกสารทั้งหมดมาอย่างดีแล้ว”

ชายหนุ่มขบกรามแน่น

ให้ตายเถอะ นี่เธอเรียนจบทนายความหรือไร เหตุผลแตกต่างที่เธอว่ามาเขาแทบหาอะไรมาค้านเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ เพราะเขาเองก็อ่านและปรับกติกางานข้อให้เหมาะสมใหม่จนแทบจะท่องได้ทุกข้อเช่นกัน เจ้าหล่อนนี่ช่างร้ายได้ใจจริงๆ

“มันไม่มีก็จริง แต่คุณควรจะมีมารยาทมีจริยธรรมบ้าง คุณทำแบบ

เห็นแก่ตัวอย่างนี้ไม่คิดว่าเป็นการเอาเปรียบผู้เช่าประกวดคนอื่นหรือใจ”

“ไม่เลย! ถ้าสิ่งนั้นไม่ได้ผิดกติกา แต่เพื่อความงามของผู้เช่า ประกวดสมบุรณ์ขึ้น...จ้ะนอย่างนี้ดีไหมคะ เพื่อให้แฟร์กันทุกคน พี่อึเดโกะช่วย โทร.ตามเพื่อนพี่คนที่ว่างๆ มาช่วยแต่งหน้าทำผมให้คนอื่นๆ ด้วย ค่าใช้จ่าย เดียวเพราะจัดการเอง เสื้อผ้าก็ด้วย ชุดไหนที่เพราะไม่ได้เลือกพี่แบ่งก็เอาไปให้ นางงามคนอื่นเขาใช้แล้วกันจะได้ไม่เสียเวลาชนกลับ”

ภคินทร์ถึงกับชะงัก ไม่คิดว่าเธอจะเลือกใช้ชีวิตแบบนี้อีก คงเหมือน แหวนเพชรวงนั้น นี่ถ้าเธอไม่รวยล้นฟ้าจะมีใครที่ไหนบ่าบอได้เท่านี้ ในประวัติ ก็ไม่ได้ระบุว่าทำงานทำการอะไรเป็นเรื่องเป็นราว ก็คงอาศัยเงินทองจากที่บ้าน แต่ใช้เงินแบบไม่ยั้งคิด ไร้สติแบบนี้ อนาคตคงมีแต่อดตาย ถ้าเป็นน้องเป็นน้อง เขาคงต้องจับเข้าห้องและขังเอาไว้สักสองสามเดือน หรือสองสามปีถึงจะล้าง หัวสมองใสความคิดให้เธอใหม่ได้สำเร็จ เขาอยากจะทำให้อำนาจส่วนตัวเป็น กรรมกรรอบนี้เสียเอง แล้วตัดคะแนนให้เธอไม่ต้องเข้ารอบด้วยซ้ำไป แต่ก่อน ที่สงครามจะยึดเยื่ออึเดโกะก็เอาตัวเข้าเสียบตรงกลางเสียก่อน แถมถือโอกาส เอนตัวเบียดไปหากินทรัพย์มากกว่าเสียด้วย

“เอาละคะ พอเถอะ อึเดโกะว่า คุณคนหล่อกับคุณน้องเพราะหยุด เกียงกันเถอะนะคะ เวลาไม่รอใคร คุณคนหล่อก็รอสักครู่ ให้พวกเราปรุงโถม เทพธิดาก่อนนะคะ ยิ่งเสียเวลาเราจะทำงานกันไม่ทัน”

ภคินทร์ถอนใจ กลิ่นหอมในห้องแรงขึ้นตามแรงของเครื่องปรับอากาศ เหมือนพยายามช่วยให้เขาผ่อนคลาย ชายหนุ่มเหลือบตามองนาฬิกา ข้อมือ เสียเวลาไปนานโขกับการต่อปากต่อคำกับเจ้าหล่อน วันนี้นะเขาจะปล่อย เธอไปก่อน

“สิบนาที ผมให้เวลาได้เท่านั้น ก่อนที่คุณจะโดนตัดสินสิทธิ์”

“สิบนาทีไม่ทันหรอก แต่งหน้า แต่งตัวอีก นี่ก็เสียเวลากันไปตั้งหลาย นาทีแล้ว”

พี่ปุ่นถือโอกาสชะงักหน้าสายนิ้วไปมาอยู่ใกล้ๆ หน้าของภคินทร์ พยายามส่งสายตาขอความเห็นใจเต็มที่

“เพราะจะลงตอนบ่ายโมงตรง จนกว่าจะเสร็จทุกอย่าง ห้องประชุมก็ อยู่ที่นี้ ไม่ต้องเดินทางไกลเสียเวลา อีกร้อยอย่างมันก็เป็นแค่การประกวดนางงาม

ประชาสัมพันธ์หาทุนเข้ามูลนิธิ ไม่ใช่ประกวดนางงามอินเตอร์ระดับโลก ระดับจักรวาลเสียที่ไหน”

ภคินทร์แทบอยากกลืนใจตายกับความคิดแบบนี้ หล่อนไม่สมควรมาประกวดเสียด้วยซ้ำ เทพธิดานั้นหรือ ผู้หญิงแบบนี้ถึงจะสวยหยาดเยิ้มเหินลงมาจากสวรรค์ชั้นฟ้า สวยที่สุดในสามโลก แต่ภายในแทบจะไม่มีดวงมามใด ๆ เอาเสียเลย อย่างนี้สมควรจะโดนเด็ดยกแล้วส่งลงไปอยู่ในรกน่าจะเหมาะสมกว่า

“พอค่ะ มาเข้าห้อง น้องแบ่งเอาชุดมาเร็ว”

ฮิเดโกะก้มมือเรียกสไตลิสต์ แล้วคว้าข้อมือลากเพราพิลาศกลับเข้าห้องนอน ดวงหน้าใสเชิดขึ้น เหลียวกลับไปอย่างไม่อยากยอมแพ้ ความทรงจำเหมือนกระจกชัดขึ้นมาทันที

“ฉันนี่ก็ออกแล้ว! นายมันคนเก็บเศษเหล็กกับรถบรุษโรทั้งคันนั้นนั่นเอง”

ในที่สุดเธอก็ निकออก ภคินทร์ควรจะได้ใจหรือโมโหดี เขาขบกรามแน่น นับหนึ่งถึงสิบในใจอย่างรวดเร็ว ก่อนกลืนใจพูดออกไป

“อีกไม่เกินสิบห้านาที ไม่ว่าจะเสร็จหรือไม่เสร็จผมจะนั่งรออยู่ที่นี้ แล้วเราทั้งหมดจะลงไปพร้อมกัน”

กว่าทุกอย่างในห้องประชุมจะลงตัวก็เลยเวลาบ่ายโมงไปเล็กน้อยเล่นเอาเพราพิลาศหน้าคว่ำมองภคินทร์ราวจะกินเลือดกินเนื้อตลอดเวลาที่เขามองมาทางเธอ หญิงสาวถูกบังคับจับให้นั่งเป็นตุ๊กตาอยู่แถวหน้าของห้องประชุม โดยที่ฮิเดโกะและแบ่งรำถูกแยกให้ไปนั่งอยู่ด้านหลังรวมกับกลุ่มของผู้มาเชียร์ให้กำลังใจนางงามของตน

การประกาศผลผ่านไปอย่างรวดเร็ว และแน่นอนหมายเลขสิบเอ็ดก็เป็นหนึ่งในผู้เข้ารอบ เช่นเดียวกับหมายเลขแปด เพราะพิลาศมองตามไม่วางตาเมื่อเด็กสาวคนนั้นถูกประกาศชื่อเป็นคนสุดท้าย แล้วเดินออกมาสมทบกับผู้เข้ารอบคนอื่นๆ บนเวที โดยยืนต่อแถวถัดจากเธอไปสองคน ส่วนคนอื่นๆ หญิงสาวแทบไม่ใส่ใจมองด้วยซ้ำ เธอแทบไม่เห็นความสวยความงามในใครๆ เลย

เพียงขวัญคู่สุดใสรวากับเด็กสาววัยรุ่น ทั้งๆ ที่ทั้งสองวัยห่างกันเพียงแค่ปีเดียว รอยยิ้มและสายตาที่ส่งผ่านมาหาเธอโดยเฉพาะ ทำให้เธอพิลาศรู้สึกใจเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก มันมากยิ่งขึ้นกว่าได้มายืนอยู่หน้าเวทีในตอนนั้น เธอพยายามคิดว่าจะเปิดฉากกับเพียงขวัญอย่างไรดี เมื่อต้องเผชิญหน้ากันเพียงลำพัง

ภารกิจของเธอในครั้งนี้เริ่มต้นแล้ว...

“ก็แค่สวยเรียบๆ ไม่เห็นจะโดดเด่นอะไรเลย” หญิงสาวบอกกับตัวเอง แต่ที่แน่ๆ เธอยังมั่นใจในความสวยของตัวเองและหลายๆ สิ่งที่มีเหนือผู้อื่นหญิงคนนั้น

มี

การมอบรางวัลเป็นกระเป๋าสีเสื้อผ้าล้อลากใบใหญ่และใบเล็กสองใบ เพราะพิลาศเบ้หน้าพลางยิ้มกร้อๆ มันเป็นเสื้อผ้าและเครื่องสำอางที่นางงามเข้ารอบจะต้องใช้ตลอดระยะเวลาการประกวด มีการถ่ายรูปเพียงเล็กน้อยเพื่อเก็บไว้ใช้สำหรับการประชาสัมพันธ์ ส่วนการแถลงข่าวอย่างเป็นทางการอีกครั้งจะอยู่ถัดจากนี้ไปอีกสองชั่วโมง

“พี่ชื่อหทัยานะคะ เป็นผู้ช่วยผู้จัดการกองประกวด นี่เป็นกุญแจห้องพัก เดี่ยวพี่เลี้ยงจะไปหาและแจ้งชื่อจับคู่กันนะคะว่าใครได้พักอยู่กับใคร ทุกคนมีเวลาพักผ่อนและเตรียมตัว ใส่เสื้อผ้าเซ็ทเดอตามป้ายในถุงพลาสติก แล้วลงมาร่วมงานแถลงข่าวอย่างเป็นทางการในเวลาสี่โมงเย็น ขอให้ทุกคนตรงเวลา เพราะเราต้องซ่อมตำแหน่งจุดยืนและเดินบนเวทีอีก ส่วนชุดกลางคืนพี่เลี้ยงจะไปแจกให้ตอนซ่อมเสร็จ แล้วจะแจ้งกำหนดการต่อไปค่ะ”

“สวยดีค่ะ คุณเพราะ ดีใจจังเลยที่ได้เจอกัน ขวัญอยากเจอคุณพรามา นานแล้ว ไม่คิดว่าจะได้เจอกันที่นี่”

เพียงขวัญรีบแทรกตัวผ่านบรรดานางงามคนอื่นๆ ซึ่งกำลังจับกลุ่มรอพี่เลี้ยงประกาศเรียกชื่อขึ้นห้องพัก แล้วมายกมือไหว้ เล่นเอาเธอพิลาศตกใจจนลืมรับไหว้ เธอนึกไม่ถึงว่าเธอเองจะเป็นฝ่ายถูกจูโจมแบบนี้

พี่เลี้ยงการประกวดทั้งห้าคนเรียกผู้เข้าประกวดตามกลุ่มของตนเพื่อนำแนะนำตัว พร้อมทั้งแจกเอกสารตารางซ่อมสำหรับงานคืนนี้ เพราะพิลาศได้โอกาสเดินเลี้ยวออกไปอีกด้านหนึ่งของกลุ่ม แต่เพียงขวัญก็ยังไม่วายเดินตาม

มาประชิด แถมเกาะแขนเธอ หัวเราะดีใจ จนหญิงสาวต้องปรายตามๆ จิก
ลงบนเรือนิวที่อยู่บนแขนเธอ

“ดีจังเลยนะคะที่ได้อยู่กลุ่มเดียวกัน แถมยังได้พักอยู่ห้องเดียวกับ
คุณเพราะอีก”

ท่าทีของน้องสาวต่างมารดาที่ร่าเริงตื่นเต้นอย่างจริงใจ เพราะพิลาศ
จึงต้องจุกอึกรอบ นึกหาคำพูดไม่ออก เลยได้แต่บ่นหน้า และคิดอยู่ในใจเท่านั้น

“โอ๊ย! ช่างพูดซะจริงแม่คนนี่”

เพราะพิลาศรับเอกสารจากหัตถยาเพื่อหวังหลุดพ้นจากการเกาะกุม
แต่เหมือนเพียงขวัญจะไม่รู้สึกอะไรเอาเสียเลย

“ได้บุญแจแล้วคะ รีบไปเข้าห้องแต่งตัวกันเถอะ ขวัญมีอะไรอยาก
คุยกับคุณเพราะอะเลย”

“ฉันมีห้องของฉันแล้ว” เพราะพิลาศโพล่งออกไปแบบนั้น เสียงของ
เธอไม่เบาเลย เล่นเอาทั้งเหล่าผู้ประกวดและพี่เลี้ยงทุกคนต่างพร้อมใจหันมา
มองเธอกันเป็นตาเดียว เพียงขวัญได้แต่ทำหน้างุนงง และยิ่งงงหนักขึ้นเมื่อ
เห็นหญิงสาวลากกระเป๋าออกไปทางประตูทางออกห้องประชุมโดยไม่รอเธอ
หรือคนอื่นๆ ในกลุ่ม

“หมายเลขสิบเอ็ดคุณจะไปไหนหรือคะ รอไปพร้อมๆ กันสิคะ”

ผู้ช่วยผู้จัดการกองประกวดที่ชื่อหัตถยารีบเดินตามเพราะพิลาศ ใน
ฐานะพี่เลี้ยงนางงามของกลุ่มนี้ ท่าทางเธอจะอาวูโสสุด เพียงขวัญและผู้เข้า
ประกวดอีกสามคนของกลุ่มนี้ตามมาติดๆ เพราะพิลาศไม่ได้สนใจหยุดเดิน ไม่มี
เสียงใดเข้าหูเธอเลยเสียด้วยซ้ำ

“นี่คุณ รอไปพร้อมๆ กันสิคะ คุณจะไปไหนคนเดียวได้ไงกัน อย่าง
น้อยคุณก็ต้องอยู่กับบัดดี้ร่วมห้อง เอ๊ะ! หมายเลขสิบเอ็ดเรียกให้หยุดก่อน
ไม่ได้ยินหรือคะ” หัตถยาก้าวเท้าตามมาพร้อมกับตัดสินใจคิดว่าแขน

เพราะพิลาศหยุดในทันทีพร้อมหันกลับมาด้วยสายตาทิฆาต

“รอก่อนสิคะ ทางนี้ยังไม่เรียบร้อยดีเลย”

“ฉันไม่ชอบเสียเวลารอใคร แล้วก็ชอบอยู่คนเดียว ฉันมาประกวด
นางงามนะคะ ไม่จำเป็นต้องมีเพื่อนร่วมห้อง อีกอย่างฉันชื่อเพราะพิลาศ คุณ
ไม่เรียกชื่อ ฉันจะรู้ได้ไงว่าคุณกำลังเรียกใคร”

เพราะพิลาศเข็ดหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน ท่ามกลางนางงามคนอื่น ๆ ที่ถูกรูตามามองต่างอ้าปากหวอไปตามๆ กัน

“โห แร่จ้ง”

“คนนี่ใช่ใหม่ที่เขาว่าเข้ามาแทนคนที่เข้ารอบห้าสิบคนแล้วมีปัญหา ต้องถอนตัวไปนะ”

“ใช่ๆ เข้ารอบมาได้สิบคนได้อีกนะนี่ เด็กเส้นแน่ๆ เลยแบบนี้”

เสียงของเหล่านางงามซุบซิบกันไม่ได้เบาเลย มันเข้าหูเพราะพิลาศ เต็มๆ จนเธอต้องกอดอก หงุดหงิด รำคาญอย่างสุดๆ เธอยึดตัว เข็ดหน้าใส่ สาดสายตาพิฆาตไปรอบห้อง ก่อนมาหยุดที่หน้าพิลาศอีกครั้ง

“ฉันไม่ต้องการเสียเวลา ตามตารางในเอกสารนี้เป็นเวลาส่วนตัว ของฉัน ก่อนรวมกลุ่มกันอีกทีก็ตอนสี่โมง คุณพูดเมื่อไหร่หรือไม่ใช่คะ”

เพราะพิลาศยังใช้ข้ออ้างเดิม เสียงแข็งดังจนคนทั้งห้องได้ยินกันหมด เล่นเอาหน้าพิลาศแดงๆ พุดอะไรไม่ออก ฮิเดโกะกับแบ่งร่ำรีบตรงเข้ามาแยกตัว เพราะพิลาศให้ออกห่าง ก่อนที่หญิงสาวจะของขึ้นมากกว่าเดิม ขณะที่เห็นภคินทร เดินเข้ามาใกล้ๆ

“คุณเพราะ...”

เพียงขวัญได้แต่เอ่ยชื่อพิมพ์พ่า หน้าจ๋อยอีกรอบ ไม่คิดเหมือนกันว่า เพราะพิลาศจะแรงกับคนแปลกหน้าได้ขนาดนี้ พ่อของเธอไม่เห็นเคยบอกสักคำ ก่อนที่หน้าพิลาศจะตอบโต้ต่อให้เป็นเรื่องมากกว่าเดิม ภคินทรก็ตัดบท ใส่หน้าเพราะพิลาศทันที

“ตอนนี้คุณเป็นผู้เข้าประกวดเต็มตัวแล้ว ขอความกรุณาทำตาม กฎ กติกา ธรรมเนียมปฏิบัติของนางงาม อยู่ในคำสั่งของพี่เลี้ยง ฟังคำแนะนำ ของทีมงานทุกคนด้วย...”

ภคินทรเอ่ยเสียงดัง ตั้งใจให้ทุกคนได้ยิน ก่อนกระซิบเบาๆ ต่อข้าง ตัวเธอ มีเพียงฮิเดโกะและแบ่งร่ำเท่านั้นที่ได้ยิน เขายังไม่ยอมให้เธอเสียหน้า หรือกลายเป็นเรื่องเฝ้าเพิ่มมากขึ้นไปกว่านี้ ดีไม่ดีเรื่องตรงนี้อาจจบเร็วเกินไป มันเพิ่งจะเริ่มต้น เขายังอยากจะเด็ดปีกเทพธิดาอย่างเธอต่อ...

“ผมยังไม่ได้ชำระความของเดิม ถ้าคุณคิดจะมีปัญหาเพิ่มขึ้นอีก ผม จะทำหน้าที่ตัดคะแนนรายงานส่งคณะกรรมการ ตัดไปเรื่อยๆ จนถึงตัดสินสิทธิ์

ให้คุณออกจากการประกวด”

ดวงตาคู่นั้นจึงกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่เคยมีใครกล้าออกคำสั่งกับเธอและกล่าวหาเธอได้มากขนาดนี้ เพราะพิลาศแทบตื่นเร่าๆ กัดริมฝีปากแน่น

“ใจเย็นๆ นะคะน้องเพรา อย่ามีปัญหากับทีมงานคณะกรรมการเลย เขาทำอะไรเราก็ได้ทั้งนั้น”

“ใช่ค่ะ ถ้าขึ้นโดนตัดคะแนนไม่สนุกนะคะ เสียหายหลายแสนเลยคุณน้องเพราทำให้สบายๆ อย่าเครียด เดี่ยวความสวยลดลง”

แป้งร่ำและฮิเดโกะกระซิบเบาๆ พยายามให้เธอลดโทสะลง ฮิเดโกะเองก็พยายามหันมาสบสายตาวางวอนกับภคินทร์เป็นพิเศษ

“คุณน้องเพราก็แค่เครียดจากการประกวด อาจหงุดหงิดบ้าง ยังไงก็เห็นใจเธอนะคะ”

ตาวาวๆ หันขวับมาใส่ฮิเดโกะ คนพูดหน้าจืด รู้ตัวอยู่เหมือนกันว่าไม่ควรพูดคำว่าเห็นใจเธอออกไป หญิงสาวหน้าง้ำ ก่อนขีดหน้ามองเลยไปทางเพียงขวัญที่ยืนอยู่ข้างๆ หัทยา

“เอาเถอะ อีตาเศษเหล็ก เป้าหมายฉันมันใหญ่กว่าการประกวดนางงามก๊กก็อกแบบนี้ล่ะ ฉันจะยอมก็ได้ แต่คอยดูเถอะ ฉันต้องเอาคืนอย่างสาสมทีเดียว...แม่หนูผีพวกนั้นด้วย” หญิงสาวได้แต่เขม็งเขี้ยวเคี้ยวฟันบ่นพร่ำอมอาฆาตอยู่ในใจ ก่อนหาทางเปลี่ยนเรื่อง เปลี่ยนสีหน้า และแสดงท่าทางเป็นนางเอกในทันที

เธอลดน้ำเสียงลง ฉีกยิ้มกระจายไปทั่วห้อง โดยเฉพาะกับหัทยา แต่ก็ยังไม่วายทิ้งหางตาไปทางภคินทร์อยู่ดี

“นั่นรับๆ กันหนอยเถอะนะคะ ฉันอยากไปเข้าห้องน้ำเต็มที ปวดมาก...แล้วฉันก็เข้าห้องน้ำนาน ถ้าช้าแล้วอย่ามาเร่งอีกแล้วกัน”

